

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE *published by*
THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications
should be addressed to F. Prins,
1119 Fulton St., N. E., Grand
Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
G. VAN BEEK

Communications relative to con-
tents should be addressed to Rev.
H. Hoeksema, 1139 Franklin St.,
S. E., Grand Rapids, Mich.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Michigan

Vol. IV, No. 14

APRIL 15, 1928

Subscription Price, \$2.50

MEDITATION

AND PETER!

.... tell his disciples and Peter!

—Mark 16:7b

And Peter!

Tell his disciples *and Peter!*

Thus the angel had commissioned the women, when they had come to perform a last service upon the body of their beloved Lord, but found the grave where He had been laid vacated.

And thus, it is evident, the angel had spoken to the amazed women, not on his own authority, but as they were enjoined by the Risen Victor over death. Clearly, his first thought, as He awoke from the sleep of death and issued forth from the rock-hewn sepulchre, had been of His disciples, and the memory of His disciples had fixed His mind with special distinction upon Peter. And so He had ordered: "When the first visitors approach my vacated sepulchre, let them tell my disciples and Peter, that I have risen!"

And no doubt these women visitors, still amazed and little understanding the full significance of that blessed morning, had carried the message most literally and reported how the "young man" that was sitting in the empty grave had enjoined upon them to tell His disciples and Peter! And years afterward that marvelous distinction still stands out boldly before the consciousness of the disciple, thus singled out; and he must have impressed it upon Mark, the author of the second gospel narrative: When thou writest in order the things Jesus began both to do and to teach, forget not to record that first blessed message from the Risen Saviour: Tell His disciples *and Peter!*

What a distinction!

How simple, yet how pregnant with significance!

How it must have cut Peter to the quick, to be thus distinguished from the rest of the disciples!

Did it not really imply that he was considered out-

side of the circle of those that were worthy still to be called disciples of Jesus the Christ?

And was, from this viewpoint, Peter not worthy of the distinction?

Oh, how he had distinguished himself, indeed!

He had plainly separated himself from the rest of the disciples, first of all by his self-confident boast. How the Lord had warned, "Simon, Simon, Satan hath desired to sift you as wheat, but I have prayed for thee, that thy faith fail not." And again: "All ye shall be offended." And lastly: "Thou shalt deny me thrice!" But Peter had given no heed. Boldly, strong in self-confident courage, he had contradicted the Lord. "Lord," thus he had boasted, "I am ready to go with Thee into prison and into death." He had exalted himself openly above all the rest of the disciples when he had maintained: "Though all should be offended, I shall never be offended!" He had cast the last warning to the wind by the boastful exclamation: "Though I should die with Thee, I shall never deny Thee!"

Thus he had distinguished himself by boasting!

And as high as had been the imaginary rock of his self-confidence, so awfully deep had become the precipice of his fall!

For, also by a most shameful and cowardly denial, Peter had distinguished himself from the disciples! In the dark hour of his Master's humiliating trial he had forsaken Him, denied that he ever knew Him, sworn with an oath that he would have nothing to do with Jesus of Nazareth! Not before overwhelming forces of the enemy, and after a desperate attempt to remain faithful to the end, but before a simple damsel and upon the very first inquiry as to his relationship to Jesus of Nazareth had Peter denied his Master and abjured his part with the Lord of glory!

What a distinction!

And now? Tell his disciples *and Peter!*

Did the message not bring anew before the consciousness of the disciple the dark night of his unfaithfulness?

No, Peter had not forgotten his sin! Deeply wounded was his heart because of his shameful denial. Even in that dark night of his fall the Lord had not forsaken him. He had continued to pray for the disciple that his

faith fail not. That prayer, the single look of wounded love the Saviour had cast upon him, the crowing of the cock according to the word of the Master — these all had worked together to save the disciple from the abyss of destruction into which he would cast himself. And he had gone out of the court of the high priest's palace to weep bitterly in heartfelt sorrow and true penitence. And the following days had brought him no rest. Miserable he had been and his sin was continually before him. He had not forgotten!

Yet, the first message of the risen Lord must have cut into that heartwound still more deeply: "Tell my disciples . . . and Peter!"

Thus is the gospel of salvation. It singles you out. It is not afraid to emphasize our sin. Even after we have beheld our own corruption it discovers always hidden darknesses.

It cuts before it heals!

And Peter!

My disciples . . . and Peter!

What a distinction! A distinction not only reminding the wretched disciple of his fall and miserable faithlessness, but also carrying a message of infinite love!

God's love is always first!

Not only is it first in time, seeing He loved us from before the foundation of the world. Surely, that too is true. He loved us in His everlasting good pleasure.

But it is first in nature, it is always first in relation to our love of Him. The root, the infinite source of our love it is. For He does not love us because we loved Him. Neither did He choose to love us because He foresaw that we would love Him, but freely, sovereignly, for His own Name's sake. We love because He loves first. Our love is rooted in His love, is never more than a reflection of His infinite love, a return of the beam of light it pleases Him to send forth into our hearts. It is never our love but His that is first in character, in nature, in principle . . .

That is why His love remains, is immutable, can stand alone!

When His children, chosen by Him from before the world was, fall into sin and iniquity, become covenant-breakers, enemies of God and friends of the devil, hateful and hating one another His love does not fail, but remains and conquers, brings the sacrifice of the Only Begotten, redeems us from the power of darkness into which we had willingly cast ourselves, seeks till it finds us, works in irresistible grace, till it reaches our hearts and makes us beloved children once more. And thus it remains. Even as His love is principally first, so that Christ died for us while we were yet sinners, so His love abides unchangeable in the midst of all our backslidings and unfaithfulness, even after we have been made partakers of saving fellowship with the Lord. Oh, how many are these weaknesses! We need not, we may not look down upon Peter from lofty heights of self-conceit,

as his courage fails him to confess the Lord in the court of the High Priest's palace. For in far brighter circumstances than those of that disciple we often deny Him, who loved us unto death! A thousand times we forfeit His love! And where would we be, were His love a response to ours? But always His love stands immovably. Always it is first. Always it seeks till it finds us again. And when always the message comes, when Peter by his own denial excludes himself from the circle of the disciples: Tell My disciples . . . and Peter!

Blessed distinction!

It was the message of which Peter had need!

The message of immutable, living, seeking, saving, forgiving love!

As far as Peter's manifestation was concerned, the relation between the Saviour and himself had been broken forever. He had severed all bonds of fellowship. Most emphatically had he expressed it, had he declared it under oath and repeated it till the third time that he was none of His!

And there was shame, self-condemnation, darkness, unspeakable sorrow in his heart!

Had not the Lord declared: he that denieth me, shall be denied by Me? And what, if that word is to be applied to him, who had in strongest terms repeatedly denied Him in the dark night of His suffering?

And then . . .

The message of the women carries to him the love of Jesus! To the disciples, yes, but also distinctly to Peter! Had the message been merely for the disciples the wretched Peter might have concluded still that it was not for him, seeing he had excluded himself from their fellowship. But now there could be no doubt. The Lord remembered him, thought of him as soon as He opened His eyes from the sleep of death, remembered him distinctly, remembered him in love, and realizing the need of His wretched disciple had emphasized: My disciples . . . and Peter, do not forget to bring him my love!

How easily can we realize the need of this distinctive message of the Saviour in the soul of His wretched disciple!

Who does not know the times when one's sins seem so numerous, one's unfaithfulness so great, one's transgression so deliberate, that he would exclude himself from the communion of those that love the Lord Jesus Christ, that he dare not deem himself worthy to be called a disciple any more, that the rich promises of the gospel he dare not apply to himself?

Times when we would fain have the Lord single us out, call us by name, assure us individually, personally, directly, that He still loves?

That distinctive message is here!

Not only for that heartbroken disciple in his wretchedness, but certainly for every contrite heart, borne down by the load of his sin, stands the communication of the Risen Saviour:

Tell my disciples . . .

And Peter!

Peter!

How the Lord took care to convey His love to His wandering sheep in the few words of the message!

It is *Peter* now, not Simon.

What a comfort for the disciple even in the choice of that name! Well he knew that the Lord chose His words not carelessly, but so that each syllable carried its own meaning. Deeply he felt how the Lord had intentionally mentioned his new name, the name that denoted not what he was of himself, in his own strength, but what he had become and could only be through the grace of his Lord. The Rock!

Just as carefully the Lord had called him by his old name, not many hours before this morning of the resurrection, when all that was of Peter had been hid behind his empty boast and all that was of the old Simon had revealed itself: Simon, Simon, Satan hath desired to sift you as wheat! . . .

And Simon had fallen into the abyss of shame and sin!

Would that earlier word of Christ now still be true: Thou art Peter, and upon this Rock will I build my church? . . .

Tell Peter! Those were the very words of the Saviour! And they carried to the heart of the sorrowful disciple a world of comfort and cheer. So, then, the Lord would still consider him the Rock. Though all that he was by nature had sunken in the mire of sin and faithlessness, though sinful Simon had openly and emphatically belied the glorious confession that once graced his lips: "Thou art the Christ, the Son of the living God," though according to his old name he was not worthy to be called a disciple any more and he had broken all bonds of fellowship with the Master he loved; yet he was still the Rock, still he stood, still the powerful grace of the Saviour upheld him. Still he was Peter!

Tell him!

Tell him what?

The grave is empty. The Lord is risen. Tell my disciples . . . and Peter, that I live and that all that is implied in the blessed message of the resurrection is wholly for them, for them all, for Peter!

No, even now, on this beautiful morning of eternal gladness and joy of salvation, the disciples would not and could not fully comprehend what oceans of heavenly joy were opened up before them in that glorious message. The Lord is risen! He is not in the grave! He is not dead but He liveth! It is the message that spells the victory of the cross, the righteousness of Zion and her redemption, the swallowing up of all the dark night of sin and transgression, of death and hell.

It is the message of our justification, of complete forgiveness and adoption!

It is the beginning of eternal joy, the first fruits of an entire harvest of redeemed of God in Christ Jesus, our Lord!

Oh, the joy!

Tell Peter!

Tell my disciples!

Tell all that are in darkness because of sin!

A great light has arisen! A light of righteousness and holiness and wisdom and complete redemption!

Tell them all, that their sins are forgiven, however great, however numerous, however shameful they be! The bloody tree and its blood blotted out Peter's denial, swallowed up all the dark sin of those whom the Father loved before the world's foundation!

Let the message go forth! Let it gladden still the hearts of all that are bowed down:

The Lord is risen! Zion, thy righteousness shines forth as the morning!

The glory of the Risen Lord is thine!

Tell His disciples!

And Peter!

H. H.

MIJN GOEL

Ik was van 't lijden moe,
te moe schier om te leven, . . .
maar teeder troostte God:
"Zijt gij vermoeid, M'n kind?
Ik zal U ruste geven

Ik weet wel wat U deert,
wat U zoo weenen doet.
Maar Ik geef immers kracht,
naardat gij dragen moet?

Kom, vlucht aan 't Vaderhart,
dan hoeft ge niet te vreezen,
leun op M'n sterken arm
en klem U aan Mij vast,
Ik zal Uw Goël wezen, . . .

Toen jubelde mijn ziel,
zoo moe eerst van al 't denken:
"k weet mijn verlosser leeft!
en, sterker dan de smart,
wil Hij me uitkomst schenken."

Ja, Liefde gaf Hij mij,
die stormen overwint . . .
Nu kniel ik dankend neer,
als stil-vertrouwend kind.

"Mijn Goël en mijn God,
m'n harte moet U loven,
aanbidden vol ontzag,
vol Liefde voor Uw trouw,
die niemand mij kan rooven.

—Bonna

VAN KWAAD TOT ERGER

We hebben in een der vorige nummers de aandacht onzer lezers gevestigd op een schrijven van Ds. G. D. De Jong in De Wachter, waarin hij beweerde, dat hij de houding die de modernen aannemen tegenover het Christendom en de Christenen liefst zou willen toeschrijven aan de werking der algemeene genade en tevens, dat dit-zelfde modernisme den weg zou kunnen banen tot de openbaring van Gods zaligmakende genade.

In De Wachter van 28 Maart, 1.1., komt genoemde schrijver daar nog weer op terug, om den lezers van De Wachter te kennen te geven, dat hij bij zijn eens geschreven woord blijft.

Hij schijnt van verschillende zijden aangevallen te zijn over zijn geschrijf. Zelfs waren er bij den hoofd-redakteur van dat blad ingezonden stukken ingekomen tegen het schrijven van Ds. De Jong. Deze worden natuurlijk, naar de welbekende Wachter-methode, eenvoudig achterbaks gehouden. Maar intusschen is de schrijver van bedoeld artikel toch bezig, om zich op een tamelijk meesterachtige (schoon weinig meesterlijke) manier tegenover zijn aanvallers te verdedigen.

Wij meenen, dat het met Ds. De Jong van kwaad tot erger gaat.

Hij maakt zich van de discussie af door "een praatje voor de vaak," gevolgd door een poging om zich te dekken met het hierarchale schild der kerkelijke uitspraken.

Het praatje voor de vaak is als volgt:

"Allereerst herinner ik nog eens aan bovenstaande aanhalingen. Had men de goedwilligheid gehad om te lezen wat er duidelijk staat, en zonder ongeoorloofde inlegkunde tusschen de regels in te lezen, men zou niet zoo vlug van stal geloopt zijn.

"Ik heb geschreven 'willen we liefst toeschrijven,' enz. Met opzet heb ik deze uitdrukking *liefst toeschrijven gekozen*. Dit kan toch wel niet anders beteekenen, dan dat de weg tot een andere verklaring werd open gelaten. Wie in dezen van mij verschilt in de beschouwing van het feit, waarover het hier ging, is de pas niet afgesneden. Verschil van opvatting en verklaring van een en dezelfde zaak zal wel blijven bestaan, zolang wij nog met een verstand, dat ook na ontvangene genade, van de verduistering door de zonde niet geheel verlost is, de zaken beschouwen en beoordeelen.

"Verder had men moeten opmerken, dat ik heb geschreven: 'Deze kan den weg banen,' enz. 'Kan' drukt alleen de *mogelijkheid* uit. Stond er 'zal,' zoodat de nadruk werd gelegd op de *zekerheid*, dan stond de zaak geheel anders. En gelijk God in Zijn koker meer dan één pijl heeft voor de goddeloozen, staan Hem ook allerlei middelen ten dienste om de 'zaligmakende genade' te verheerlijken."

Als de zaak niet zoo diep ingreep, zou men met zulk een geschrijf als we boven aanhaalden van Ds. G. D. De Jong, werkelijk zooveel medelijden krijgen, dat men voorts maar liever van alle discussie af zou zien, dan nog meer van zulk armzalig pogen om zich te verdedigen uit te lokken.

Maar ook Ds. De Jong is verantwoordelijk voor hetgeen hij schreef en nu nog eens tracht te handhaven. Daarom vragen we zijn aandacht nog eens weer. Wij vertrouwen, dat hij de Standard Bearer leest, als we hem het blad aan huis sturen.

En dan vragen we nog eens weer, hoe Ds. De Jong het fijne modernisme, met zijn verachten van Gods Woord, het vertreden van het bloed des Nieuwen Testaments, zijn versmaden van alles wat ons heilig en dierbaar is en zijn geweldigen invloed op de geesten dezer eeuw, liefst kan willen toeschrijven aan een werking van Gods algemeene genade? O, zeker, Ds. De Jong geeft te kennen, dat hij den weg tot een andere verklaring open liet; dat hij niemand den pas afsneed om van hem te verschillen. Maar wat heeft dat nu toch met de zaak te maken? Hoe zou hij ook iemand den pas kunnen afsnijden om van hem te verschillen? Dat is immers slechts een praatje voor de vaak. We hebben het slechts over des broeders eigen verklaring. Hij heeft geschreven, dat het modernisme den weg kan banen, niet *zal* banen, tot een openbaring van zaligmakende genade. Maar dit is juist naar de Schrift (niet naar ons verduisterd verstand) absoluut onmogelijk. Het modernisme is juist geen middel in de hand des Heeren om te leiden tot het kruis, tot een verheerlijking der "zaligmakende genade." Zoo dan, Ds. De Jong, twee vragen aan u (please, geef antwoord):

1. Wat is er in het Modernisme, dat u doet denken aan een werking van den Heiligen Geest en Gods genade?
2. Wat is er in het Modernisme, dat volgens u den weg zou *kunnen* banen tot de verheerlijking der genade in Christus?

Doch daarna gaat de schrijver schuil achter het groote schild der kerkelijke uitspraak. Hij doet dit in de volgende woorden:

"Er zijn nu eenmaal menschen, die de leer der Algemeene Genade of Gemeene Gratie beschouwen als een der grootste ketterijen, misschien wel de moeder van alle ketterijen. Jaren geleden, toen over dit leerstuk nog geen *officieele* uitspraak was gedaan, kon het 'voor' en 'tegen' publiek ook in De Wachter besproken worden. Nu echter onze Kerk in zake de Gemeene Gratie een wel omschreven standpunt heeft ingenomen, ligt het voor de hand, dat De Wachter, ons kerkelijk orgaan, hare kolommen bij vernieuwing niet kan openzetten om de leer der Gemeene Gratie in discussie te brengen. Bestrijding dezer leer zou niet bevorderlijk zijn voor eigen welzijn, en niet strekken tot opbouw, maar tot afbreuk. En nu zal zeker wel niemand een opponent ongestoord zijn gang laten gaan, als hij ziet dat deze hem geen goed zal doen, maar kwaad kan berokkenen."

Ik krijg voor mijn verbeelding, als ik deze paragraaf van den schrijver in De Wachter lees, het beeld van Ds. De Jong, nog even om den rand van het schild der Drie Punten glurend, met vrees op zijn gelaat, dat de Standard Bearer hem kwaad zal doen, om dan achter dat schild te verdwijnen.

Er ligt in dit laatste paragraafje van Ds. De Jong zeer veel.

In de eerste plaats ligt er in: hetgeen ik schreef over het Modernisme als vrucht der algemeene genade, is gedekt door de officieele leer der Christelijke Gereformeerde Kerken. En dat is waar.

Er ligt in de tweede plaats in: De Kerk heeft gesproken en nu mag de schare zich den mond houden. Papa dixit! De Paus sprak nu eenmaal en de schare, die de wet niet weet is vervloekt. Dat is de inhoud van De Wachter. En dat is ook waar.

Er ligt in de derde plaats in: wij zijn bang voor die bestrijders der algemeene genade, want ze mochten eens duidelijk maken aan meerderen des volks van ons kerkje, dat wij dwalen met onze Drie Punten. Dat is niet minder waar. Dan ligt er ook nog de bewering in, dat vroeger De Wachter heeft open gestaan voor een publieke eerlijke discussie van het voor en tegen der Gemeene Gratie kwestie. Dat is *niet* waar.

En eindelijk ligt er in: wij blijven liever in onze dwaalingen vastgeroest, dan dat ge op ons kerkje zoudt schieten. En dat is verschrikkelijk.

Maar we willen toch nog een poging doen, om Ds. De Jong achter zijn schild weg te lokken. De Wachter is bang voor een opponent in eigen huis. Het zij zoo. Maar de Standard Bearer is niet zoo bang als de Wachter. Wij verzoeken onzen opponent, Ds. De Jong binnen de muren van onze veste en hij mag strijden zoo hard hij wil, om te verdedigen, dat het Modernisme vrucht is van genade en leiden kan tot de zaligheid!

Schiet maar raak, Ds. De Jong!

Wij kruipen achter geen kerkelijk schild.

Misschien zoudt ge van onze mensen nog weer kunnen overhalen tot uw kerkje.

En de mogelijkheid van zulk een vrucht zou u toch moeten toelachen.

Schrijf dus in de Standard Bearer, Ds. De Jong. Wij beloven u alle ruimte.

H. H.

ADVIEZEN AAN DE SYNODE DER CHRISTELIJKE GEREFORMEERDE KERKEN

2. De Gezangenkwestie

Er is in de laatste jaren, beide in de Gereformeerde Kerken van Nederland en in de Christelijke Gereformeerde Kerken van ons land, weer een geroep opgegaan om verrijking van den officieelen liederenbundel der gemeente met zoogenaamde Nieuw-Testamentische Gezangen.

Reeds die aanduiding, die benaming: *Nieuw-Testamentische Gezangen* bevalt ons niet. Er ligt altijd een Chiliastische gedachte ten grondslag aan die onderscheiding. Alsof de psalmen Davids niet in zeer wezenlijken zin ook Nieuw-Testamentisch waren en we scheiding moesten maken tusschen Oud en Nieuw Verbond!

Doch dit laten we nu daar.

De kwestie van Gezangen is in den laatsten tijd druk besproken in de kerkelijke bladen ook der Christelijke

Gereformeerde Kerken. En de zaak komt voor de Synode. Een paar Classes besloten reeds om de Synode te adviseeren, eene commissie te benoemen, om grondige studie van de zaak te maken, om vervolgens op een latere Synode rapport uit te brengen.

Wij bieden dus ook over deze zaak ons advies aan.

En dan wil het ons allereerst voorkomen, dat de kwestie niet moet loopen over de vraag of een gemeente, of de Kerk des Nieuwen Verbonds wel gezangen zingen mag; of ze door Gods Woord gebonden is aan die liederen, die in de Schrift haar worden geboden, zich daartoe heeft te beperken, geen andere liederen zingen mag.

Zoolang de kwestie zoo gesteld wordt, raakt men natuurlijk het eigenlijke punt niet, en kan ze ook zeer gemakkelijk worden beslist naar ons oordeel. Waarom zou de gemeente geen andere liederen mogen zingen dan de psalmen? Er is zeker in Gods Woord geen enkel bewijs voor de stelling, dat het verboden zou zijn in den eeredienst ook gezangen, geestelijke liederen te zingen, buiten de psalmen der Schrift. Veeleer moedigt de Schrift het zingen van zulke gezangen aan. Vermaant de apostel niet de gemeente van Efeze in dat schoone woord: "maar wordt vervuld met den Geest, sprekende onder elkander met psalmen en lofzangen en geestelijke liederen, zingende en psalmende den Heere in uw hart"? Ef. 5:18, 19. Er mag verschil over bestaan, hoe we de onderscheiding, die de apostel hier maakt tusschen psalmen en lofzangen en geestelijke liederen ons hebben voor te stellen. Een psalm is ook een geestelijk lied. Een psalm kan ook een lofzang zijn. Maar er kan kwalijk kwestie over bestaan, dat het woord *psalm* ook reeds in de dagen van den apostel in gebruik was ter aanduiding van de O. Testamentische liederen, de psalmen, die we in de Schrift vinden. En zeker geeft hij hier de gemeente aanleiding, om tot de slotsom te komen, dat ze naast die psalmen ook wel andere liederen, geestelijke liederen zingen mag.

Waarom zou de gemeente, die toch ook in haar belijdenis niet gebonden is aan de letterlijke woorden der Schrift, naast de psalmen ook geen andere liederen mogen zingen?

Maar natuurlijk is dit niet gemakkelijk. De liederen, die de gemeente zingt, moeten zeker *geestelijke* liederen zijn, liederen, die in overeenstemming zijn met hetgeen de Geest tot de gemeenten zegt.

Zingen is een rijke gave Gods.

Er zit leven in gezang. Gemoedstoestanden worden in het lied gelegd, en op de vleugelen des lieds uit het hart gedragen. In het lied zit gevoel. Door het lied geeft het hart zich lucht. Vrolijkheid en blijdschap zoowel als leed en smart, droefheid en ellende, vrees en angst worden door de tonen van het lied gedragen en uitgedrukt. Naarmate de toon hoog of laag, naarmate het tempo snel of langzaam is, komen er ook andere gemoedstoestanden door het gezang tot uitdrukking. Een geestelijk lied moet uitdrukking wezen van het geestelijk gevoel.

Maar dit is niet alles.

Een lied heeft ook inhoud. Het moet ook met verstand

gezongen worden. De apostel vermaant dan ook de gemeente, dat zij onder elkander zullen *spreken* met psalmen en lofzangen en geestelijke liederen. Een lied moet niet alleen toon maar ook taal hebben. Die inhoud, die taal van een lied is altijd het voornaamste. Feitelijk moet de inhoud ook den vorm beheerschen. Het schoonste is een lied, als de inhoud geestelijk is, in overeenstemming met de zin en meening des Geestes, in harmonie met de waarheid Gods, en dat die geestelijke inhoud ook uitdrukking vindt in een geestelijke melodie.

Daarom gaat de apostel dan ook voort en zegt, dat de gemeente *den Heere* moet zingen.

Als een lied aan bovengenoemde eischen beantwoordt hebt ge een geestelijk lied.

Maar met een lied zijt ge nog niet klaar. Er is tusschen een lied en gezang nog al wat onderscheid.

In dat geestelijke lied moet de gemeente zich nu ook kunnen uitzingen. Haar bewuste geestelijke toestand moet daarom van dien aard zijn, dat ze zich in het geestelijke lied nu ook vinden kan. Als het een klaaglied is over de zonde, dan moet de gemeente zich ook van harte kunnen verootmoedigen. Als verlangen der ziel naar God, of naar de voorhoven des Heeren, zich uitsprekt in het lied, dan moet de gemeente ook werkelijk van harte naar God en Zijne gemeenschap uitgaan. Als het lied spreekt en melodieert van de hope der eeuwige overwinning, van het blij vooruitzicht dat de kinderen Gods streelen mag, dan moet de hope ook leven in het hart der gemeente. En dan eerst hebt ge gezang, als het lied naar vorm en inhoud geestelijk is en de gemeente ook uit het hart met dat geestelijk kan instemmen. Daarom voegt de apostel er ook aan toe: "zingende en psalmende den Heere *in uw hart*."

Geestelijke liederen *maken* is niet gemakkelijk.

Geestelijke liederen *zingen* is moeilijk.

Mooi zingen kan de wereld ook. Dat is een kwestie van kunst. In vele kerken, ook wel in Christelijke Gereformeerde, heeft men "choirs," die zeer *mooi* kunnen zingen en hunne kunstgaven ten toon spreiden.

Geestelijk zingen kan alleen de gemeente. Dat is een kwestie van leven uit den Heiligen Geest.

Daarom gaat dan ook aan deze vermaning, aan deze opwekking aan de gemeente om psalmen en lofzangen en geestelijke liederen te zingen, die andere vermaning vooraf: wordt vervuld met den Heiligen Geest.

Als een Kerk vervuld is met den Heiligen Geest, laat haar dan zingen, zingende spreken, den Heere zingen met aangenaamheid in haar hart. En er is geen reden te bedenken waarom de gemeente dan ook geen gezangen zou *mogen* zingen.

Maar ook zoo dient de gemeente het wel te verstaan, dat het niet allemans werk is, om even een gezang voor de gemeente op te stellen, en dat, als een Kerk gezangen gaat maken, ze vooral vervuld moet zijn met den Heiligen Geest.

Daarom is het altijd veel veiliger om zich te houden bij die liederen, die de Schrift zelf ons biedt.

En reeds uit dat oogpunt is het thans een zeer slechte

tijd voor de Christelijke Gereformeerde Kerken om gezangen te gaan opstellen of ook uit reeds bestaande gezangen te gaan kiezen.

Het kan zeker niet van de Kerk in onze dagen gezegd worden, dat ze vervuld is met den Heiligen Geest.

Doch zoo raken we toch de eigenlijke kwestie niet.

De vraag is niet of Gods volk ook wel andere liederen dan de psalmen zingen mag. Neen, maar of de Christelijke Gereformeerde Kerken officieel door meerderheid van stemmen op haar breedste vergadering besluiten zal om gezangen in den eeredienst in te voeren, bij den Psalmenbundel te voegen.

Zoo staat de vraag.

En dat is een gevaarlijke zaak.

Wie beslist toch over de vraag welke gezangen al dan niet geschikt zijn om in de gemeente te worden gezongen? Wie stelt zulk een gezangenbundel op?

De Kerk.

Waar en hoe?

Op haar breedste vergadering en door meerderheid van stemmen.

En als dan de meerderheid op zulk een vergadering eens niet "geestelijk" is

Dan krijgt ge ook ongeestelijke liederen.

Als b. v. de meerderheid eens Remonstrantsch wordt? Dan krijgt ge ook een Remonstrantschen Gezangenbundel bij de psalmen. Dan krijgt ge gezangen, die spreken van algemeene verzoening en een welgemeend aanbod van genade en zaligheid aan alle mensen. Dan gaan de leiders natuurlijk hoe langer zoo meer de psalmen der Schrift op zij schuiven en de gezangen van mensen op den voorgrond dringen. En dan zingt ge de ketterij er hoe langer zoo dieper in.

Zoo is de zaak.

Zoo leert het de geschiedenis.

Ge maakt misschien de opmerking, dat dit toch ook geldt van het opstellen van een belijdenis. Deze wordt ook door de breedste vergadering der Kerken ten slotte aangenomen. En als dan de meerderheid Remonstrantsch wordt, dan krijgt ge ten slotte ook een Remonstrantsche belijdenis. Moeten we nu daarom geen Belijdenisschriften hebben?

De opmerking zelf is waar. Dat heeft de Synode van Kalamazoo in 1924 wel getoond.

Maar de vergelijking gaat niet op.

In de eerste plaats toch biedt de Schrift ons geen afgeronde belijdenis. De gemeente belijdt daarom haar geloof in eigen gekozen woorden, gegrond op de Heilige Schrift.

Maar de Schrift biedt ons wel gezangen, geestelijke liederen, die de gemeente kan zingen. Ze kan zich eenvoudig aan die liederen houden en ontkomen aan het gevaar, dat een beslissing door meerderheid van stemmen haar biedt. Er is geen behoefte aan gezangen.

En in de tweede plaats hebben gezangen veel meer invloed dan belijdenisschriften. De historie heeft het geleerd, hoe de ketterij der algemeene verzoening er in

gezongen wordt, zonder dat de gemeente het zelf merkt.

Daarom bieden wij dan ook de synode het volgende advies aan:

Inzake de gezangenkwestie besluit de Synode:

(a) Thans niet over te gaan tot het invoeren van gezangen in den eeredienst harer kerken. (b) Ook geen commissie te benoemen om deze zaak in te denken. (c) Maar de kerken te vermanen zich in den eeredienst te houden aan de Psalmen der Schrift. (d) Tevens de leiders en kerkeraden te vermanen om toch vooral mede te werken, om de psalmen weer in het bewustzijn der gemeenten te doen herleven.

Gronden:

(a) Er is geen behoefte aan de gezangen naast de psalmen, die ons in de Heilige Schrift worden geboden:

(1) Er is in die psalmen een geestelijke rijkdom, waarin ook het hart der Nieuw-Testamentische gemeente zich volkomen kan uitzingen, mits men die psalmen goed leere verstaan.

(2) De gemeenten kennen slechts zeer weinige der psalmen. Vergelijkenderwijze worden er in den eeredienst slechts enkele der rijke psalmen gezongen. De gemeente leere eerst den rijkdom der psalmen kennen, eer ze gaat spreken van behoefte aan andere liederen.

(b) Het is thans geen tijd om gezangen in te voeren.

(1) Omdat het geestelijk leven niet hoog staat. Om geestelijke liederen te zingen moet een Kerk vol des Heiligen Geestes zijn.

(2) De kennis der Gereformeerde waarheid staat op zeer laag peil, zooals wel blijken mag uit den inhoud der Drie Punten, die in 1924 door onze Kerken zijn aangenomen en pas door ons zijn teruggetrokken. (Dit advies veronderstelt natuurlijk, dat men ons eerste advies, gegeven in het vorig nummer van ons blad, reeds heeft aangenomen. Dat moet eerst.)

(c) De historie leert ons hier een les:

(1) De gezangen, die door de Afscheidenen in Nederland werden afgeschafft waren vol van den geest van het Remonstrantisme.

(2) En door middel dier gezangen vond de dwaling van den vrijen wil gereedelijk ingang.

H. H.

Hun bloed zal dierbaar zijn in Zijne oogen
(Ps. 72:14)

Zoo gaat het Christus' uitverkoornen;
Zoo groeit de lelie onder doornen;
De roos op scherpe doornenhagen;
Zoo trekt men zegen uit de plagen.
Geen akkers worden zoo gezegend
Als Christus' Kerk, van bloed beregend
Dees roode druppels zijn robijnen,
Die boven licht, hier donker schijnen.
Dit zijn de rechte lievereien
Om d'allervroomsten t' onderscheien.

—Vondel.

THE TYPES OF SCRIPTURE

The Sabbath

Having presented the evidence for a universal Sabbath, we began directing the attention of the reader to the institution as such (see The Standard Bearer of Dec. 15, 1927). We announced that the matters to which we desire to attend may be grouped under the following headings: (a) The Sabbath of Paradise; (b) The Sabbath of Canaan; (c) The Sabbath that remained to the people of God; (d) The eternal Sabbath.

The author of the epistle to the Hebrews admonishes his readers to, lest they through unbelief come short of the promise, being left of entering into rest. To add strength to his warning, he directs the attention of his readers to the fate of those who by reason of their unbelief fell in the desert. Thereupon the author asserts that, according to the divine declaration confirmed by an oath, those who hear do enter the rest. In view of the fact that the rest of Canaan had been entered by the generation following, those to whom the warning is directed might inquire whether there remaineth a rest to the people of God. The anticipated question the author answers in the affirmative. There remaineth a rest unto the people of God. He reasons thus: The believers do enter rest presented in the form of a type (the rest of Canaan) to the obstinate Jews who perished in the wilderness. The rest entered by those who hear is not that which followed the completion of the works of creation, for these works were finished from the foundation of the world. The issuing rest had been entered by the Lord God. That preached unto the believers in the wilderness was a promised good still to be entered by the Lord God and His people. This is the idea incorporated in the assertion: "Although His works were finished from the foundation of the world." Thus a rest other than that of which the cessation of God's works of creation was the beginning was preached unto the Jews in the wilderness. Whereas God had decreed that some (the elect, who had not hardened their hearts) should enter His rest; and whereas those to whom it was first preached (the unbelieving Jews) were shut out, God, after so long a time (four hundred years) says in David (to Israel): "This day, this day, if you will hear his voice, harden not your hearts (but believe and enter the rest)." Whereas this rest was presented to the children of Israel by the Lord God by the mouth of the prophet David, it follows from the very nature of the case that the rest meant was not that of Canaan. For this rest had long ago been entered. To express ourselves in the words of the holy author: "If Joshua had given them rest then would he not have spoken of another day?" Hence, whereas some (those who hear and harden not their hearts) must enter a rest other than that which God entered after having created heaven and earth, and other than that having been given them by Joshua; and whereas this rest was not entered by the unbelievers of the wilderness, it follows that a rest

remaineth to the people of God—the rest, namely, merited and entered by Christ upon the completion of His redemptive labors. It is the rest to which the believers fall heir at the second coming of Christ—a rest which they even now possess as a primordial good.

In this article we desire to direct our attention to this rest—the eternal rest of Heaven. With this eternal rest in our eye we shall the better succeed in laying hold on the meaning and implications of the symbolical day of rest of the Old Testament and the Sabbath of the New Dispensation.

There remaineth therefore a rest—the keeping of a Sabbath—unto the people of God. For He that is entered into His rest, He also hath ceased from His own works as God did from His. The rest into which the Redeemer entered was not His lying in the grave, for this was part of His humiliation and subjection to the curse of the law, but His rising from the dead on the third day, for then He began to rest from His labors, and to receive the reward of His work.

That third day—the first day of the week—fitly became the day of celebration in His kingdom. And there remaineth therefore, a rest unto the people of God—a Sabbatism suited not only to the Church on earth, but to the Church in Heaven.

Accordingly, second, the happiness of a future state, as unfolded in the Word of God, includes the great elements of a Sabbath Day.

Rest is one of these elements. It is, however, rest as opposed not but to hurry, distraction, toil, uneasiness, pain, distress, weariness. There is accordingly service—the immediate service of God—as well as rest. “His servants shall serve Him.” They rest not day and night saying, “Holy, Holy, Holy, Lord God Almighty, which was and is and is to come.” There is the commemoration of the same works as on earth. Creation is celebrated by the inhabitants of Heaven. The four and twenty elders fell down before Him that sat upon the throne, and worship Him that liveth forever and ever, and cast their crowns before the throne saying, “Thou art worthy, O Lord, to receive glory, and honor, and power; for Thou hast created all things, and for Thy pleasure they are and were created.”

Redemption is eminently the subject of remembrance and praise. “The four living creatures and the four and twenty elders fell down before the Lamb, having every one of them harps and golden vials full of odors, which are the prayers of the saints.” And they sung a new song saying, “Thou art worthy to take the book, and to open the seals thereof: for Thou wast slain, and hast redeemed us to God by Thy blood out of every kindred, and tongue and people, and nation; and hast made us unto our God kings and priests; and we shall reign on the earth.”

One great end of the day of rest is to afford the means of public worship. Such is the worship which pervades everywhere the record of celestial occupations.

The leisure of the weekly day was designed also to enable us to receive religious instruction, and to engage in sacred duties. And in another world there appears to be required the opportunity of a perpetual Sabbath for the same object. It seems necessary to the very nature of a rational creature to grow whether it be in good or in evil. God alone is unchangeably and absolutely perfect in intelligence. The angels who have ever beheld the face of God are still learners. It was the one desire of a good man to dwell in the House of the Lord all the days of his life, that he might behold His beauty and inquire in His temple. His confident hope was thus expressed, “As for me, I will behold Thy face in righteousness: I shall be satisfied when I awake with Thy likeness.” And one object of the Saviour’s desire that His followers might be with Him in Heaven to behold His glory. If, when they behold in a glass the glory of the Lord they are changed unto His image from glory to glory, much more when they see no longer through a glass but face to face. His servants shall serve Him and they shall see His face.

The law of earth, “Thou shalt love God above all and thy neighbor as thyself” is also the law of Heaven. In Heaven it expresses itself, though not in reproof, or in words of condolence, or in acts of relief, yet in the benignant eye, in the affectionate voice, in the animating song, in offices of kindness and friendship. The penitence of a sinner, the casting out of the great dragon, that old serpent, called the Devil and Satan, and the destruction of Babylon, are represented in the sacred volume as spreading joy and inspiring songs of praise among the inhabitants of Heaven. The seraphims do not indulge in solitary and selfish joys, but cry one to another, “Holy, Holy, Holy, is the Lord of Hosts: the whole earth is full of His glory.” And in the same spirit the nations of them that are saved rejoice in a common salvation, above all things rejoice in the highness of their Lord and Saviour. The Sabbath on earth is a time consecrated entirely to God, and such, as appears from words already cited, is the Sabbath of Heaven.

The Sabbath remaining substantially unchanged, attains its highest honors in the world above. There it must in all time have been known and prized as an instrument of good on earth, but its value in this respect will then only be fully seen when its services, as a means of bringing many sons to glory, have been completed. When a building has been finished, the scaffolding is taken down and forgotten. The great means of its erection was the obedience unto death of Jesus Christ; and this, we find, divides the interests and the praise of Heaven with the agency of Him who sitteth upon the throne. Even creatures themselves, although only serviceable as they have received grace and blessing from the Divine Saviour, are acknowledged and rewarded as the instruments of turning many to righteousness. And the Sabbath, too, receives an honor which is not conferred on merely positive institutions, in as much as it

is received into the economy of Heaven—the service of eternity.

In the glorious rest of the Saviour, the people of God participate when they sit down with Him upon His throne. Let these words suffice to describe their condition: "God shall wipe away all tears from their eyes; and there shall be no more death, neither sorrow, nor crying, neither shall there be any more pain: for the former things are passed away. There shall be no more curse. There shall be no night there; and they need no candle, neither light of the sun; for the Lord God giveth them light; and they shall reign forever and ever."

Their worship is perfect. They are without fault. "These are they which come out of great tribulation, and have washed their robes, and made them white in the blood of the Lamb. Therefore are they before the throne of God, and serve Him day and night in His temple: and He that sitteth on the throne shall dwell among them" (Rev. 7:14, 15).

Reading, preaching, prayer in some of its parts, and certain other forms of devotion, are superseded, but praise remains—that disinterested, delightful employment of the angels, and of every man who has had the enmity and selfishness of his heart thawed by the divine grace and love, and been formed in this way to show forth God's praise. "The ransomed of the Lord shall return and come to Zion with songs and everlasting joy upon their heads."

The investigation of truth is not peculiar to the final condition of the people of God, but it is then conducted under the best auspices. The first man had the garden to keep and to dress, and was thus prevented from devoting himself entirely to the contemplation of spiritual objects. He had not God as the object of direct vision, or Christ as the manifestation of the Divine perfection to behold, or the whole universe to study, or the immediate teaching of Him who is the light of the world. The redeemed again had on earth many disadvantages for inquiry, in an encumbering body, which required so much attention, and by its frailty and cares interrupted the exercise of the mind—in evil tendencies, which diverted the spirit from its proper engagements, and darkened its views—in the many surrounding things which often unprofitably occupied the time—and in a thousand duties which exhausted his strength. The spirit of the just themselves are inferior in this matter to those who after the resurrection inhabit the heavenly world, in not having the glorified organs of sense by which to communicate with their appropriate objects, and in having neither the completed mystery of God, nor the full assembly of holy beings to call forth and sustain their noblest energies. From all this we may see how abundant are the advantages which men who are delivered in soul and body from all evil must have prosecuting the search for truth in the eternal world. And how superior their pursuits to all others, even to many that were laudable and necessary in this life. Much of the time and strength is ex-

panded on the body, on the acquisition of food and raiment, health and perishing objects—engagements, which, though necessary, and when properly attended to profitable to men, and honoring to God, are yet peculiar to a state of things induced by sin, and are not in themselves worthy of the capacities of a spiritual and immortal being. But now they rest from all such labors, and are entirely occupied with services suited to their powers and characters—services such as angels engage in, and tending to bring them near to God, as well as to assimilate their nature to His.

Highest in the scale are the aims and studies of the man who has God for his direct vision. So thought David, when he longed to appear before God, preferred a day in His courts to a thousand, and would have rejoiced as we have already remarked, to spend all the days of his life in the House of God, beholding His beauty and inquiring in His temple. So judged the apostle Paul, who counted everything but loss for the excellency of the knowledge of Jesus Christ, his Lord. So decided the Son of God when He showed His preference of Mary's devout attention to His instruction above Martha's bustling care about His personal comfort, and pronounced the object of Mary's choice to be the good part—the one thing needful.

The holiness and benevolence are of the most exalted order. The Sabbath is the Holy of the Lord—a day which is to be kept holy—on which we are required to honor Him, not doing our own ways, or finding our own pleasure, or speaking our own words, a day for the exercise of loving kindness, and to be called a delight.

But how much more purely and powerfully, though without any consciousness of vileness, do these feelings operate in the hearts of the redeemed before the throne, who knew so much of the sanctity and majesty of God. They fall down before Him. They cast their crowns before the throne. Then what ardent love and fervent gratitude. When the day of judgment has fully disclosed the destinies of mankind, and Heaven has received the whole company of the blessed; when the work of redemption in all its parts is finished, Christ will be glorified in His saints, and admired in all them that believe. To sit down at the feast of eternity, a feast prepared from the foundation of the world, and prepared at such expense—a feast enjoyed in security, while many are without, exposed to all the fury of the tempest of divine indignation—how glowing must be their love and gratitude to the Father who chose them, to the Son who bought them, to the Spirit who qualified them for these everlasting joys. Their enlarged knowledge and deepened humility have increased their sense of obligation, and their growing intelligence and lowliness of mind will increase it forever. Every recollection of sin, every thought of the misery of the lost, every new view of the greatness and purity and goodness of God, their Saviour, will impart additional warmth to the ardour of their love and to the fervor of their thankfulness.

The service of Heaven is itself to reign. "His servants shall serve Him" — and "they shall reign forever and ever." To serve — by loving supremely Him who is altogether lovely — by increasing in the knowledge of Him who comprehends in Himself all that is true, great and good — and by praising Him who alone is excellent, and the author of all being and happiness — this is the high end of man's existence attained — this is liberty, this is honor, this is blessedness, this is perfection.

Heaven has facilities formerly unknown — facilities in the perfect unanimity of the inhabitants respecting its claims and character — in the absence of all internal and outward hindrances to its observance — in the place itself, where dwelling on high and in a quiet habitation, they enjoy perfect security and peace — and where they walk in the light of the temple of which it is said, "The glory of God did lighten it, and the Lamb is the light thereof."

But it crowns the glory of the Sabbath in Heaven that it is eternal. This is the greatest Sabbath, which has no evening. Its rest, its worship, its society, its advancing knowledge, holiness and happiness, are to be without end. Spirits replenished with divine influence, and having bodies endowed with undecaying health and strength, will be occupied in services which produce no weariness, and enjoy pleasures which never pall. The thought beyond expression great, is gloomy to men of the world, who have their portion in this life. Transporting to such as David, who expected to dwell in the house of the Lord forever, and to sing praises to God while he had any being. To such, too, as the apostle, who felt that he could administer no stronger consolation to sorrowing Christians than to say — "and so we shall ever be with the Lord."

G. M. O.

LIEFDE TOT GOD

Doof des Hemels klaarheid uit,
Ik zal mijn God beminnen:
Dat de Hel heur kaken sluit',
'k Zal Hem toch beminnen:
Zij de dood een eeuwig graf,
'k Zal Hem toch beminnen:
Neem mij hoop en uitzicht af,
'k Zal Hem toch beminnen.
Neen, geen Hemel is mijn doel;
Neen, geen eeuwig strafgewoel
Speelt mij door de zinnen!
Neen, verdwijnen vreugd en smart,
't Eigen wezen van mijn hart
Is mijn God beminnen!

—W. Bilderdijk

ERGER DAN GEELKERKEN, OF EEN CURIEUS EXEMPEL VAN SCHRIFTVERKRACHTING

Dat is, naar onze meening, het 25ste artikel over HET BEELD GODS, dat onder het opschrift: "Het intreden der Gemeene Gratie" in DE HERAUT verscheen, Zondag, 19 Februari, 1928, van de hand van Dr. A. Kuiper Jr.

Voor hen, die den inhoud zich zullen herinneren van wat "VAN ZONDE EN GENADE" bevatte en andere artikelen meer in onzen kring voor en na gepubliceerd, zal veel, wat voorkomt op het voorblad van Herautnummer 2615 niet vreemd zijn.

En toch ook zonder dat is (tusschen twee haakjes gezegd), nog steeds "Van Zonde en Genade" herlezing overwaard.

Maar de aandacht willen wij hier vestigen op enkele sterke staaltjes van aanranding der Waarheid Gods, van Schriftgeloofverkrachting, te vinden in genoemd Heraut artikel van Dr. A. Kuiper Jr.'s 25ste stuk over "het Beeld Gods."

Proefjes van "Gemeene Gratie ontwikkeling" zijn het, maar die erger Schriftverloochening zijn en afwijking van de aloude gezonde leer der Gereformeerde Kerken, dan door Dr. Geelkerken werden geleerd in verband met zijn opvatting van het spreken der slang in het Paradijs.

De als zeer geleerd bekend staande schrijver in De Heraut, de zoon die in de voetstappen zijns "eminenten" vaders wandelt wat het geloof aan de Neo-Calvinistische leer der Gemeene Gratie betreft, begint het artikel dat wij bedoelen, met te zeggen: "Ware er niets bijzonders gebeurd, dan zou, onmiddellijk na den zondeval van Adam en Eva in het Paradijs, het oordeel Gods zijn ingetreden en de straf des Heeren in volle zwaarte op den mensch zijn neergekomen. Dat wil zeggen, dan zouden Adam en Eva den dood gestorven zijn

"Maar ge weet, zoo is het *niet* geschied

"God de Heere kwam tusschenbeide met de Gemeene Gratie, een genade den gevallen mensch als mensch bewezen (Men vergunne ons hier reeds op te merken: Wat bedoelt de schrijver met die uitdrukking, "als mensch bewezen"? Wordt ook den gevallen mensch op andere wijze, als dier of engel, nog genade bewezen?) waardoor de zonde werd beteugeld, de vloek werd bedwongen, en de dood werd uitgesteld Zonder het intreden van de Gemeene Gratie had de menschheid zich niet kunnen ontwikkelen, kon de historie haar loop onmogelijk beginnen

"Maar er is meer!

"Niet alleen dat Gods volk op aarde leven en zijn taak vervullen kan, dank zij de Gemeene Gratie, maar ook dit wordt verkregen, dat God Zijn hooge eere tegenover Satan handhaaft

"Eens als de genade ten volle zal doorbreken, ook in het rijk der natuur, dan vloeien Gemeene Gratie en Parikuliere Genade ineen

"De Gemeene Gratie wordt van stonde aan openbaar, zoowel in het inwendig zieleleven als in het uitwendig leven van Adam en Eva.

"In het lichamenlijk leven allereerst, want dit bleef in stand Ze (Die Gemeene Gratie) wordt gezien in het brood, dat gegeten wordt In het kroost, dat geboren wordt In het kleed, dat gedragen wordt, en dat Adam en Eva uit Gods hand ontvangen

"Het is een genade, die gemeen is, niet alleen aan Gods kinderen ten goede komt, maar aan alle menschen, verkoren of verloren, zelfs aan de fauna en flora, aan het dier en aan de plant, wordt geschonken

"Er is echter veel meer, want de Gemeene Gratie dringt door tot in het binnenste van den mensch, grijpt hem aan in het booze en verdorven hart, en stuit daar het gif der zonde.

"En zóo sterk is het goddelijk tegengif der Gemeene Gratie, dat het Satanisch gif in de zonde weliswaar niet te niet wordt gedaan en uitgezuiverd, maar wel in zijn schrikkelijke uitwerking en doorwerking wordt tegengestaan en gestuit. Zonder de intrede der Gemeene Gratie zou de mensch, van het Beeld Gods beroofd, gekomen zijn tot volle uiting van bittere vijandschap tegen God, en tot een leven in uitbarsting van zonde en onge-rechtigheid.

"Hij zou in zijn zieleleven als een duivel zijn geworden, bij wien van Gemeene Gratie nooit eenige sprake is

"Het is daarom dat Adam en Eva, zondaars geworden zijnde, niet in ééns in bittere vijandschap tegen God uitvaren, zooals de gevallen duivelen doen, die den Allerhoogste lasteren en hoonen.

"Neen, zij verbergen zich voor Gods aangezicht, zij gevoelen zich beschaamd, zij bedekken zich met vijge-bladeren

"Zij schamen zich en verontschuldigen zich, en in die schaamte en in dat zich verontschuldigen, wordt openbaar de bewarende kracht der Gemeene Gratie in den gevallen zondaar

"Zoo was er dus Gemeene Gratie van stonde aan, die inwendig de macht der zonde beteugelde en uitwendig de doorwerking van den vloek stuitte.

"En eveneens was er van den beginne aan de Partikuliere Genade in de prediking van het Evangelie en in de toebereiding des harten, om te kunnen en te willen gelooven, wat de Heere beloofde

"Het is door die Gemeene Gratie Gods, dat de kracht van den geestelijken dood in de ziel des menschen werd bedwongen, en dat de lichamenlijke dood voor een zeke-ren tijd werd uitgesteld

"Omdat er Gemeene Gratie is, is er een tijdelijke dood; (n. b.! G. V. B.) zonder haar zou er alleen eeuwige dood zijn; en zou de eeuwige dood onmiddellijk zijn ingetreden

"Er had uitstel van executie plaats, om de goddelijke eere van God als Schepper te handhaven

"Hier betoont God Zijn Gemeene Gratie, en deze

genade komt allen menschen, ook aan de *verlorenen* ten goede, ja zelfs aan dier en plant

"Hieruit vloeit in betrekking tot het beeld Gods twee-erlei voort, en voor tweeërlei taak zien wij ons gesteld.

"Vooreerst heeft de gevallen zondaar, die niet deelt in Gods Ontfermende genade, wél deel, zij het ook voor een tijd, aan de lankmoedigheid Gods.

"Hij wordt gespaard en bewaard in het tijdelijke leven en in hem wordt toch de macht der zonde beteugeld, en het kwaad in hem wordt geremd

"Over wat in den gevallen zondaar van het Beeld Gods, dank zij de Gemeene Gratie *bewaard* bleef, spreekt Artikel XIV onzer Nederlandsche Confessie in deze woorden: 'en in *al* zijn wegen goddeloos, verkeerd en verdorven geworden zijnde, heeft hij verloren *al* zijn uitnemende *gaven*, die hij van God ontvangen had, en heeft niets overig behouden, dan kleine overblijfselen daarvan, dewelke genoegzaam zijn om den mensch alle onschuld te benemen.'"

Nu is al deze fantastische leer omtrent eene Gemeene Gratie, al deze wonderlijke leugen betrekkelijk een splitting in tweeën van Gods *genade* aan zondaren, zoodat de uitverkorenen behouden en gezaligd, en de verworpenen half gelukkig en slechts tijdelijk "safe" zijn voor Gods toorn, Zijn straf en vloek en doemvonnis, den bekenden met het "meesterwerk van Dr. A. Kuyper Sr. in Drie Deelen over de Gemeene Gratie" natuurlijk niet vreemd, evenmin als de bezitters van "Van Zonde en Genade" geheel onkundig kunnen worden geacht te zijn van deze slangentaal die aan het Paradijsverhaal van den val herinnert.

Maar vreemd blijft het wel, onzes inziens, dat, ondanks bestrijding en veroordeeling van de dwaalleer der Gemeene Gratie door schrijvers van verschillende zijde, de ontwikkelaars en leermeesters en voorstanders van deze Gods waarheid en genade aanrandende en onteerende leer, tot heden nagelaten hebben bewijzen te leveren, dat, zooals zij zeggen, deze leugenleer door de Heilige Schrift zou worden voorgestaan en overeenkomstig de Belijdenisschriften der Gereformeerde Kerken zou zijn.

Gods Woord weet van zoodanige valsche filosofie geen letter af; en ook de Drie Formulieren van Eenigheid der Gereformeerde Kerken kennen zooiets tegenstrijdigs en Gode onwaardigs niet, al haalt Dr. A. Kuyper, Jr., driestweg Artikel XIV van de Nederlandsche Confessie aan voor zijn valsch beweren, welk artikel hem echter in zijn aangezicht weerstaat met de eigen woorden die hij opneemt.

Onze vaders verwierpen de dwaling van hen: "Die leerden: dat de verdorvene en natuurlijke mensch de gemeene genade (waardoor zij verstaan het licht der natuur) of de gaven, hem na den val nog overgelaten, zoo wel gebruiken kan, dat hij door dat goed gebruik eene meerdere, namelijk de evangelische of zaligmakende ge-

nade en de zaligheid zelve allengskens en bij trappen zoude kunnen bekomen."

Zie Dordtsche Leerregels, Hoofdst. III en IV, Verwerping der Dwalingen.

En tegen Dr. A. Kuyper Jr.'s dwaling en Schriftverdraaiing getuigt ook wat onze Geref. Kerken hebben beleiden in punt XVI van bovengen. hoofdst. III en VI, van de Verdorvenheid en de Bekeering, aldus:

"Doch gelijk de mensch door den val niet heeft opgehouden een mensch te zijn (Hij bleef dus mensch zonder Gemeene Gratie. G. V. B.), begaafd met verstand en wil, en, gelijk de zonde, die het gansche menschelijk geslacht heeft doordrongen, de natuur des menschen niet heeft weggenomen, maar verdorven en geestelijkerwijze gedood"

En in punt XVII: "Gelijk ook die almachtige werking Gods, waardoor Hij dit ons natuurlijk leven voortbrengt en onderhoudt (n. l. de Goddelijke Voorzienigheid. G. V. B.), niet uitsluit, maar vereischt het gebruik der middelen"

Maar bovendien de eerste vier punten van het door ons aangehaalde hoofdstuk III en IV der Vijf Artikelen tegen de Remonstranten getuigen met klare woorden tegen de vermomd-Remonstrantsche en half-Pelagiansche dwalingen van Dr. Kuyper en Dr. Bavinck met betrekking tot hunne, zonder tegenspraak bijna van de broederen, onderwezen, en door al wat Gereformeerd of Calvinist heet in Nederland (zij het hier en daar met een aantekening of een amendement) aangenomen als grondslag voor het leven als verbondskind op aarde.

Als ge de paragrafen I en II hebt gelezen, br. en z., overdenkt dan eens het volgende, dat in de paragrafen III en IV wordt gevonden:

"Overzulks zoo worden alle menschen in zonden ontvangen en kinderen des toorns geboren, onbekwaam tot eenig zaligmakend goed, geneigd tot alle kwaad, dood in zonden en slaven der zonden. En willen noch kunnen tot God niet wederkeeren, noch hunne verdorvene natuur verbeteren, noch zichzelf tot de verbetering daarvan schikken, zonder de genade des wederbarenden Heiligen Geestes."

(Vindt ge hierin iets, waarde lezer of lezeres, van Gemeene Gratie? G. V. B.) En nu van de "overblijfseltjes"!

"Wel is waar, dat na den val in den mensch *eenig licht der natuur* nog overgebleven is, waardoor hij behoudt eenige kennis van God, van *de natuurlijke dingen*, van het onderscheid tusschen hetgeen eerlijk en oneerlijk is, en ook betoont eenige betrachting tot de deugd en uiterlijke tucht: maar zóóver is het van daar dat de mensch door dit *licht der natuur* zoude kunnen komen tot de zaligmakende kennis van God en zich tot Hem bekeeren, dat hij (deze mensch, die moedwillig, vrijwillig over zich gehaald heeft blindheid, schrikkelijke duisternis, ijdelheid en verkeerdheid des oordeels in zijn verstand; boosheid, wederspanningheid en hardigheid in zijn wil en zijn hart, mitsgaders ook onzuiverheid in alle zijne genegenheden. Zie paragraaf I, G. V. B.) ook in

natuurlijke en burgerlijke zaken dit licht niet recht gebruikt; ja, veelmeer hetzelfde, hoedanig het ook zij, geheel op verscheidene wijze bezoedelt en in ongerechtigheid te onderhoudt, ..."

Gaat eens nauwlettend na, waarde lezer en lezeres, wat de schrijver over Het Beeld Gods zooal beweert. Merkt eens goed op het verband en de woordkeuze, en teekent dan de vele ongerijmdheden in zijn opstel eens aan.

Wij weten wel, dat in onzen gemakzuchtigen en alleen voor het stof zich inspannenden tijd, (ondanks de zoogenaamde "overwinning der ziel" en de "triomf des geestes") vele menschen gaarne, hetzij van de krant of van hun dominie, alles slikken wat hun wordt voorgezet, als het maar van naamhebbende of hen vleierende schrijvers of preekers toekomt.

Doch, zóó zullen, mogen, willen, en kunnen wij niet zijn, niet waar?

Wij willen zuivere banen betreden, de paden des Goddelijken Woords.

Wij strijden voor recht en waarheid in de eerste plaats op geestelijk en kerkelijk gebied.

Wij willen van harte en met alle kracht Luther's woord tot het onze maken, dat Gods Woord GODS Woord moet blijven, en de ongereptheid en onaantastbaarheid van des Heeren Woord is ons een heilige levenszaak.

Volgens Dr. A. Kuyper, Jr., valt de gevallen mensch in diverse stukken uiteen. God de Heere kwam in het Paradijs tusschenbeide met de Gemeene Gratie, of met een "genade" den gevallen mensch als MENSCH bewezen, zegt hij.

De Partikuliere genade wordt dan waarschijnlijk den zondaar bewezen, zooals wij hierboven reeds opmerkten, als dier zijnde of engel? Want volgens Dr. K. is de duivel geen voorwerp van Gemeene Gratie, omdat Satan en zijn trawanten niet anders doen dan van geheel harte en met volle kracht en alle genegenheid terstond en dadelijk God tegenstaan en bestrijden. En dat doet de gevallen mensch, — ofschoon de Schrift duidelijk zegt, dat zijn natuur geheel en al bedorven is en verkeerd, en dat zijn hart boos is en verdorven, en zijn bedenken niet dan vijandschap tegen God, en hij ook niet anders kán dan zondigen en God tegenstaan en haten, — volgens Dr. Kuyper, Jr., niet. Daar zorgde de Gemeene Gratie voor, waarmede God in het Paradijs tusschenbeide kwam, zegt hij.

Natuurlijk, ge vindt in uw Bijbel van dit heele sprookje geen woord en geen letter. Maar dat doet er ook niet toe. Des Schrijvers vader heeft dat zóó geleerd. En deze was een groot man. En daarom moet ge ook niet om een bewijs voor deze Gemeene Gratie leugens vragen, want dan miskent gij "Gods wondere leidingen," die aan de Gereformeerde Kerken in Nederland, ja internationaal aan alle Calvinisten, zulk een groot man heeft gegeven. En dan miskent ge ook den

Heiligen Geest, die nog steeds in de Schepping, die van God is, werkt, vermanen zij misleidend.

Met zulke en zoodanige schijnvrome praat en niets-zeggende woorden, die een waar christen niet eens op zijn lippen moest nemen, veel minder een kerkblad of tijdschriftschrijver moest gebruiken, maakt men zich in Nederland gelijk als hier, van het leveren van bewijs voor zijn Gode onteerende en Schriftverkrachtende beweringen af.

Door deze Algemeene Genade, zegge b.v. 80 per cent van "Generale Genade," (want Dr. A. Kuyper, Jr., gelooft aan splitsing van de eerst enkelvoudige "genade," evenals zijn vader en als Dr. H. Bavinck, die als heraut van de Algemeene Genade-leer optrad), bleef de Schepping Gods in stand, iets dat anders onmogelijk zou zijn geweest! —

Waar in Gods Woord leest ge iets, dat van zulk een onmogelijke "splitsing" gewag maakt of aanduiding geeft?

Denk eens aan: een "genade" van God, den Almachtige, die een splitsing is van Goddelijke gunst, verbeurde liefde aan zondaren, aan gevallen menschen, aan Hem moedwillig ongehoorzaam geworden schepselen, met wien hij in een vriendschapsverbond was getreden en aan wien Hij een heerlijke en veelbelovende taak, een koninklijke heerschappij had opgedragen; en dan die "splitsing" ten doel hebbende om de "gemeene gratie" te voorschijn te brengen ten einde die den zondaar, welke *niet* door God in gunst is aangezien (en dat kan alleen in Christus Jezus, niet waar?) de verlorenen en verworpenen, wat op te vroolijken en bezig te houden met suikergoed, opdat die kwade rakkers anders niet in buitensporigheden zouden uitbarsten en het voor de brave burgers en fatsoenlijke menschen, die van God ook nog partikuliere genade bekwamen, niet al te hard leven zou zijn met die zondaren als burens om zich heen; terwijl die gemeene gratie, die een tijdelijke gunst en genegenheids-geschenk van God is aan de boozen en goddeloozen, nergens anders voorts toe lijdt, dan om de zondaren, die van God en Zijn Christus niet willen weten, vet te mes-ten voor de slachtbank, toe te bereiden voor het eeuwig verderf, waartoe ze volgens Gods Woord ook gezet zijn.

En dat alles zou Goddelijke lankmoedigheid en aanbiddelijke "genade" van God zijn! Welk een wreedheid! Welk een afschuwelijk spel met den mensch!

Gode zij dank, waarde lezer en lezeres, dat wij beter weten uit het Woord des Heeren, dat het alzo NIET staat met God en Zijn genade, en met de wereld, en de zondaren, en met het leven hier op aarde; met Gods heiligheid en Zijn Waarheid!

Volgens Dr. A. Kuyper, Jr., biedt zijn afschuwelijke voorstelling van een "Algemeene genade Gods," deze genade *comédie*, de eenige mogelijkheid dat de partikuliere genade zich op aarde kon openbaren, en Gods volk op aarde zou kunnen leven en zijn verbondstaak voor Hem vervullen.

Totdat eindelijk dan, als "de genade" (dat is een zogenaaemde generale genade, natuurlijk) ten volle zal doorbreken, zegt Dr. K., en de gemeene gratie en de bijzondere genade ineen zullen vloeien, en dan het heilige volk het gezegend aardrijk zal beërven en bewonen.

Hoordet ge ooit in uw leven in uw Bijbelsche Gereformeerde opvoeding, in huis, op school, of in de kerk, zóó zonderlinge sprake, die dan op Gods Woord gegrond moet heeten en als ontwikkeling van Gereformeerde Godgeleerdheid wordt aangediend?

Nog is niet alles, niet het ergste gezegd!

Want Dr. A. Kuyper, Jr., verkondigt verder, dat die Gemeene Gratie van stonde aan openbaar werd in het inwendige en uitwendige leven van het eerste menschenpaar na den val.

En dan leutert hij (men vergeve ons) of moeten wij zeggen: lastert hij, die zich een Gereformeerd leeraar en onderwijzer noemt, dat de Gemeene Gratie doordringt tot in het binnenste van den mensch, enz., enz., enz.

Want anders ware de mensch in zijn zieleleven als een duivel geworden, bij wien van Gemeene Gratie nooit sprake is. (Bij des duivels kinderen toch wel, naar de schrijver over "Het Beeld Gods" leert. En Jezus zeide van Judas, dat hij een duivel was. En Hij noemde de Joodsche Overpriesters en Schriftgeleerden, die nog wel "op het erf" der bijzondere genade moeten worden geacht te hebben geleefd en gewerkt, kinderen des duivels die hun vader was en een menschenmoorder van den beginne en een aartsleugenaar. G. V. B.). Verder verkettert de schrijver in De Heraut, dien wij op het oog hebben, het genadewerk Gods in en aan Adam en Eva, en Zijn opzoekende liefde in den hof voor den gevallen en van eeuwigheid in genade aangezienden mensch tegen alle duidelijke Schriftopenbaring in, van een "vrucht te zijn van de Gemeene Gratie"! Zoodat het zich schuldig voor God gevoelen van Adam en Eva; het zich verbergen van hen voor hun God en Schepper en Heere; het zich bedekken met vijgebladeren; het naderen tot den Heere, nadat God in Zijn ontfermende genade hen tot Zich had geroepen; dat alles saam het gevolg zou zijn geweest van een "genade," die hen als "mensch" ten deel viel, hen in de ziel greep; en hoewel beiden zondaren waren geworden, "het gif der zonde tijdelijk bij hen stuitte in zijn werking, en het voor hen mogelijk maakte om op aarde te leven."

Hoe een christenmensch gerekend met deze onzinnige en Gode beleedigende leer de Schrift moet verstaan, die zoo geheel anders over den val en de redding des menschen en het Godsplan der verlossing spreekt, gaat boven *onze* bevattings. Zoo iets Heidensch en Gode verlagends hebben onze vaders nooit geleerd of beleeden, de zuivere leer der waarheid te zijn naar de Schrift.

Als deksel op de bus of pot komt ten slotte nog de partikuliere genade, zegt Dr. Kuyper, en die schenkt aan den mensch de moederbelofte. (Nadat eerst de Heere God in Zijn Gemeene Gratie den vloek over den

mensch uitspreekt, zoo zouden wij er willen bijvoegen, hoe vreemd ook zulk een toevoegsel luidt; dat evenwel in den gedachtengang van de Gemeene Gratie-leer door den schrijver ontwikkeld, opgesloten ligt.)

En in 's menschen hoogmoedige en strafbare verontschuldiging, die eigenlijk een BESchuldiging van God den Heere is, als de oorzaak te zijn van alle over den mensch gekomen ramp en ellende, wordt dan ten overvloede door de Gemeene Gratie drijvers nog de openbaring gezien van de bewarende kracht der Gemeene Gratie in den gevallen zondaar.

Wanneer men deze dingen leest en nagaat, en men heeft door Gods genade Gods Woord lief, en men beeft voor dat Heilige Woord des Heeren, zou men te meer geneigd zijn God te danken voor Zijn bewarende genade, die ons behoedde van tot Neo-Calvinistische godgeleerden te zijn gepromoveerd.

Nu, wij willen thans niet verder gaan met onze blauw-potlood aanschrappingen. Onze lezers, allen bekend immers, gelijk wij zeiden, met den inhoud van "ons boek" *Van Zonde en Genade* weten wel, hoe die Gemeene Gratie ten opzichte van het niet terstond doodgaan b.v. van den mensch, het niet dadelijk dood neervallen van de schuldige Adam en Eva, door onze leiders van toen op de kaak werd gesteld naar verdienste en strafwaardigheid.

En ook aangaande die beteugeling van het kwaad en die beweerde stuiting van de zonde in den mensch en bij de menschheid, inzonderheid bij en in de verworpenen, alsmede betrekkelijk de kwalijk begrepen lankmoedigheid Gods over de zondige menschenkinderen in het algemeen, is onzerzijds veel gezegd en menige verkeerde opvatting ter snede weerlegd.

Waartegenin tot heden nog door niemand van de geloovers aan de Gemeene Gratie iets steekhoudends is ingebracht of aangegeven.

Men zwijgt liever als het graf en blijft verder schermen met uitspraken en verklaringen van Kuyper's Encyclopedie en met Bavinck's Dogmatiek.

Alsof die mannen van geleerdheid en naam en roem onder de Calvinisten van Nederland en Amerika hooger staan dan het onfeilbare Woord van God, voor Gereformeerde christenen immers de hoogste, de eenige grond en rechtbank van het geloof, dat de kennis der waarheid in zich sluit.

Maar erger dan Dr. Geelkerken's ketterij omtrent de Paradijsslang is Dr. Kuyper's en der Neo-Calvinistische godgeleerden Schriftverkrachting op het stuk van zonde en genade.

En "Assen" zag van DEZE dwaling en ketterij niets, natuurlijk niet!

Zij geloofde zelf van heeler harte aan dit Kuyperia-nisme. Ofschoon Geelkerken's afwijken ook niet vreemd was aan dien "vader" van Neo-Calvinistische theologie.

Hij of zij die mocht verwacht hebben, dat de schrijver over "Het Beeld Gods" in De Heraut in volgende nummers zijn fantasieën wat minder sterk zou hebben voortgezet, werden daarin wel zeer teleurgesteld.

In No. 2615 had de godgeleerde schrijver, die, naar men zoo eenvoudig weg zou zeggen, wel steeds in de eerste plaats en altijd zou vragen naar de leer en de waarheid van Gods Woord, het nog al maar over het tegengift van de G. G., dat de zonde in haar werking stuitte en de boosheid onder menschen zóo aardig tegenhield, dat er in de wereld bergen van schoonheid en deugd en goedheid en waarheid vielen op te merken onder de menschen, die, ver van God, de weelde en de wel-lust en de gierigheid, en zonde in allerlei anderen vorm zoeken, en Gods vijanden zijn, ondanks dat God, de heilige, onkreukbare, rechtvaardige, en jaloersch-op-Zijn-eer zijnde God, hen in Zijn gunst beweldadigt en opvroo-lijkt vóór hun executie!

Monsterachtig, zeer zeker! Doch ondanks dat, gaarne en gewillig door al wat progressief Gereformeerd wil heeten in Nederland en Amerika aangenomen voor wáár, en kerkelijk beleden en aangehangen.

Vreemd is het toch evenwel, dat de "BALSEM der Gemeene Gratie" zijn grootste deugd(?) daarin openbaarde, dat de goddelooze zondaren die door God in Zijn gramschap worden bewaard tot den dag der slachting en van Zijn rechtvaardig oordeel (waartoe zij ook gezet zijn, naar de Schrift), verworpenen onder Joden en Heidenen, kerkelijk en cultureel ontwikkelde natuurlijke menschen, in de culminatie van al het schoons en edels en waars en deugdzaams dat krachtens "het tegengift der Gemeene Gratie" onder hen was en werkte, en dat zonde en boosheid dan tegenhield, — Christus Jezus hebben bespot, beschimpt, bespuwd, gehoond, geslagen, gesmaad, gegeeseld, en tegen alle menschelijk recht en rede in, en ofschoon onschuldig, hebben vermoord en aan het kruis doen nagelen!

Hebben voorts de Neo-Calvinistische Theologen heel geen begrip meer van het wezen en den aard der zonde, van den oorsprong en het karakter der genade Gods, van den organischen samenhang van het leven, zoo in de natuur als in het rijk der genade, dat zij de anti-these verwrongen weergeven en de Waarheid der Schriften moedwillig verkrachten?

En is dan heel het Gereformeerde Nederland en het "Calvinistisch Europa en Amerika" blind voor de nieuwe Arminiaansche en Semi-pelagiaansche afdwalingen, waarin de Drs. Kuyper en Bavinck hunne epigonen de Gereformeerde belijders hebben gewikkeld?

De leer der Gemeene Gratie is toch in den grond niet anders dan een andere vorm van den ouden leugen in het Paradijs door Satan den mensch voorgepreekt!

G. V. B.

THE PLAIN TRUTH ABOUT THE INSTITUTION OF CHRIST'S CHURCH

Or, Can a Classis Depose a Consistory?

A certain reader informed me that the term FORMULA OF SUBSCRIPTION puzzled him. He said he knew not what the term signified. Whereas there may be more such readers we present a brief word of explanation. The FORMULA OF SUBSCRIPTION is a document which newly-installed office-bearers (Professors, Ministers of the Gospel, Elders, Deacons) are requested to sign. As constituents of a Classis and a Synod, Ministers of the Gospel and Elders are again asked to attach their signature to this document, which reads as follows:

"We, the undersigned, Professors of the Christian Reformed Church (Protestant Reformed Church), Ministers of the Gospel, Elders and Deacons of the Protestant Reformed congregation of....., of the Classis of....., do hereby sincerely and in good conscience before the Lord, declare by this, our subscription, that we heartily believe and are persuaded *that all the articles and points of doctrine, contained in the Confession and Catechism of the Reformed Churches, together with the explanation of some points of the aforesaid doctrine, made by the National Synod of Dordrecht, 1618-19,* do fully agree with the Word of God.

"We promise, therefore, diligently to teach and faithfully to defend the aforesaid doctrine, without either directly or indirectly contradicting the same by our public preaching or writing.

"We declare, moreover, that we not only reject all errors that militate against this doctrine and particularly those which were condemned by the above mentioned Synod, but that we are disposed to refute and contradict these, and to exert ourselves in keeping the Church free from such errors. And if hereafter any difficulties or different sentiments respecting the aforesaid doctrines should arise in our minds, we promise that we will neither publicly nor privately propose, teach, or defend the same, either by preaching or writing, until we have first revealed such sentiments to the Consistory, Classis and Synod, that the same may be there examined, being ready always cheerfully to submit to the judgment of the Consistory, Classis and Synod under the penalty in case of refusal to be, by that very act, suspended from our office.

"And further, if at any time the Consistory, Classis or Synod, upon sufficient grounds of suspicion and to preserve the uniformity and purity of doctrine, may deem it proper to require of us a further explanation of our sentiments respecting any particular article of the Confession of Faith, the Catechism, or the explanation of the National Synod, we do hereby promise to be always willing and ready to comply with such requisition, under the penalty above mentioned, reserving for ourselves, however, the right of appeal, whenever we shall believe our-

selves aggrieved by the sentence of the Consistory, the Classis or the Synod, and until a decision is made upon such an appeal, we shall acquiesce in the determination and judgment already passed."

As was before said, G. Hoeksema repeatedly appeals to the above document in support of the contention that the refusal on the part of the aggrieved office-bearers (H. Danhof, H. Hoeksema, etc.) to subscribe to certain synodical decisions (the three points) amounted to a breach of a promise made by the act of signing the FORMULA OF SUBSCRIPTION; that, consequently, the deposition of the aforesaid office-bearers was right and just.

What a nauseating perversion of the truth!! For, as was before said (see former articles), the FORMULA OF SUBSCRIPTION makes no mention of classical and synodical decisions, but of certain doctrines; those, namely, signified by the term AFORESAID DOCTRINES. The office-bearer signing the FORMULA OF SUBSCRIPTION declares by his subscription, that he heartily believes and is persuaded not that past and present day classical and synodical decisions or any decision which a present-day Classis or Synod may feel constrained to make, fully agree with the Word of God, but that the articles and points of doctrine, contained in the Confession and Catechism of the Reformed Churches, together with the explanation of some points of the aforesaid doctrine, made by the national Synod of Dordrecht, 1618-'19, do fully agree with the Word of God. This doctrine the office-bearer promises, by his subscription, to teach and to faithfully defend without either directly or indirectly contradicting the same by public preaching or writing. Should any difficulties and different sentiments respecting these doctrines arise in his mind, the office-bearer, by his subscription, promises that he will neither publicly nor privately propose, teach or defend the same, either by preaching or writing until he has first revealed such sentiments to the Consistory, Classis or Synod, that the same may be there examined, being ready always cheerfully to submit to the judgment of the Consistory, Classis or Synod, under the penalty in case of refusal to be, by that very fact, suspended from his office.

In the attempt to justify our deposition, G. Hoeksema, we said, appeals to the Formula of Subscription. He reasons thus: "A Consistory that refuses to obey classical and synodical decisions must be deposed. For this Consistory agreed either to render this obedience or be deposed. It did so when it submitted to the Formula of Subscription." It is plain that G. Hoeksema's reasoning is terribly fallacious; that his booklet is a fraudulent composition; that his appeal to the Formula of Subscription is vain; that his defense of the action taken against the aggrieved office-bearers is a failure; that in his booklet G. Hoeksema is engaged in drawing the fleece over the eyes of his readers. For the fact is that the deposed

office-bearers did not, by their subscription, agree to obey classical and synodical decisions or to keep themselves to the mode of voicing a grievance outlined by the Formula when aggrieved by a classical or synodical decision. Was not G. Hoeksema at the time he urged Classis to depose us aware of the fact that the signing of the Formula of Subscription could not be adduced as a ground for the deposition of office-bearers whose only sin(?) was that they felt themselves aggrieved by certain synodical decisions (the three points)? G. Hoeksema knew for he was told that he had struck out on a wrong path. Classis Grand Rapids East also knew. Likewise the Faculty of the Seminary of the Christian Reformed Churches recommending the action taken.

We now let follow a brief outline of G. Hoeksema's brochure; a skeleton of his entire argumentation; a map of the path of his reasoning. With this map in our eye we may learn where we are, and what we have accomplished in the way of razing his thought-structure.

The opening paragraph of the second chapter may be regarded as a statement of the issue G. Hoeksema strove to prove. It reads:

Resolved that Classis or Synod must depose a Consistory that refuses to obey classical and synodical decisions.

The proposition Hoeksema strove to disprove reads (p. 16):

Resolved that the recalcitrant Consistory, by its refusal to obey, itself severs the denominational tie. The Classis then merely officially recognizes this state of affairs and deprives the Consistory of the rights and privileges of denominational fellowship, but permits it to remain in office and to retain all the rights and privileges belonging to its office.

In setting forth and elucidating his views G. Hoeksema sets out by taking the offensive. That is to say, he assails the three propositions from which (according to Hoeksema) the view to the effect that a Classis has no power to depose a Consistory, proceeds. The first of these propositions reads:

Ecclesiastical ties rest on voluntary consent, and can, therefore, legitimately be severed when it is so desired.

Against this view G. Hoeksema submits the following objections:

- (1) Even the premise from which the whole argument proceeds is not correct. Not all ecclesiastical ties are the result of a voluntary act. Baptized members are members of the church institute, even though incomplete members. And yet all must agree that baptized members never become such through a voluntary act.
- (2) Even if we waive this point for the sake of argument, the conclusion contained in the above quotations does not follow from the premise. This would be the case only if it were an absolute

axiom that any tie voluntarily established could also be severed at will.

Hoeksema informs his readers that the view incorporated in the proposition he criticises is of the late Dr. A. Kuyper and H. H. Kuyper. In support of his assertion he adduces two selections from the writings of these men. Lifted out of their surroundings and characterized by extreme brevity, these selections may not be received as so much proof for the contention that the view embodied in the above proposition is of the Kuypers. As to the proposition as such, we, too, seriously object to it. It is not true that ecclesiastical ties may be severed because they *rest on voluntary consent*. The voluntariness of the act of joining a church as such cannot possibly serve as a ground for severing an ecclesiastical tie. If a seceder (common member, office-bearer or consistory) has no better reason for cutting through the tie binding him to a church, he had better permit this tie to remain intact. Confessing Christ and placing myself under His jurisdiction is a *voluntary act*. Would the voluntariness of this act serve as a grounds for my withdrawing myself from under Christ's jurisdiction? Impossible. We do not believe that A. Kuyper taught this. From the quotations we gather that in the articles quoted from Kuyper is pleading for religious liberty, and expresses as his conviction that neither the state nor the Church may, by the application of physical force, compel men to enter and restrain men from withdrawing from the Church. In a word, the Church may not persecute its members for withdrawing. Censure applied to a consistory for having severed the denominational tie is religious persecution of the purest wool. Imposing upon this consistory a pecuniary penalty is, likewise, religious persecution of the purest wool. Such doings Kuyper denounces. The proposition in question stands then if it be interpreted to mean that whereas the Church may not by the application of physical force compel men to enter it, it (the Church) may not forcibly restrain men from withdrawing. This G. Hoeksema did not disprove, nor can he.

Confident that he disproved the proposition in question, G. Hoeksema submits his objections to the view that a consistory may withdraw from that organization known as the Christian Reformed Church. Says he:

- (1) The divine character of the institution of the (Christian Reformed) Church forbids and condemns all separation from it.
- (2) To withdraw from the institution of the Christian Reformed Church (denomination) is a terrible denial of the kingship of Christ.
- (3) Article XXVIII of our Confession plainly teaches that a consistory may not withdraw from the Christian Reformed Church.

We (G. M. O.) inserted the term Christian Reformed. In doing so we faithfully reproduce the real teaching of the pages 22-24 of his booklet (see former articles).

The above assertions (the three last presented) are absurdly incorrect, false. For (1) the Christian Re-

formed denomination is but one of the several denominations or groups of churches constituting the Church universal — the Church of Jesus Christ. The term "divine character" is, therefore, applicable not only to the Christian Reformed Church or Churches but to every local church or group of churches belonging to the body of Christ. It follows then (see former articles) that (1) the divine character of the Christian Reformed Church does not forbid and condemn separation from it; (2) that the withdrawal from the institution of the Christian Reformed Church (I am using G. Hoeksema's terminology) is not a terrible denial of the Kingship of Christ; (3) that article XXVIII of our Confession *does not teach* that a consistory may not withdraw from the Christian Reformed Church providing the withdrawing consistory together with its flock establishes itself elsewhere as a church of Jesus Christ or joins another group of churches partaking of the character of the divine.

It was pointed out that G. Hoeksema himself agrees to these things. Says he: "By the foregoing we do not mean, of course, to deny to members the right to depart to some other evangelical church. By so doing, they do not withdraw from the church of Jesus Christ, they merely seek affiliations elsewhere But as long as affiliations are sought with a Church that we can recognize as a part of the great body of Christ, those who leave are not withdrawing from the true Church. And the protestant principle of pluriformity forbids the exercise of discipline leading to excommunication (P. 23, 24 of the brochure).

In the above paragraph, strange to say, G. Hoeksema repudiates the teachings of the preceding section of his brochure, yea, the teachings of his entire booklet.

Thus it appears that already in the second chapter of his booklet, G. Hoeksema lost the argument. Let us make our meaning clear. What action, so he asks, must be taken with respect to a consistory that refuses to obey classical and synodical decisions? Hoeksema has but two answers: (1) Classis must depose this Consistory or (2) This Consistory with its individual members must be permitted to withdraw, if it so desires, with full retention of all the rights and privileges belonging to their office. G. Hoeksema expresses as his conviction that a Consistory may not be permitted to withdraw but must be deposed by the Classis. He thereupon attempts to prove that a Consistory may not withdraw. The attempt, so it appears, ends in a dismal failure. Fact is that the entire argumentation yields nothing but one conclusion — the conclusion, namely, that a Consistory (together with its flock) must indeed be permitted to sever for conscience's sake the tie binding it to the Christian Reformed Churches and to leave as a Consistory. It follows then that Classis may not depose this Consistory. This matter was adequately explained in preceding articles.

Seemingly unaware of the state of affairs described above, G. Hoeksema in the following chapter of his booklet lays hold on the second of the three propositions from

which the view to the effect that Classis may not depose a Consistory is supposed to proceed. The proposition reads: "*The institution of the Church is purely local.*" Having established, so he imagines(?) that a Consistory, refusing to obey classical and synodical decisions does not sever the denominational tie and may not be permitted to withdraw, G. Hoeksema will now show that it is the business of the Classis (not of the congregation) to depose this Consistory. G. Hoeksema sets out by assailing the proposition to the effect that the institution of the Church is purely local. Says he: "The second fundamental proposition upon which the view which we oppose is based, is the conception of the institute of the Church as local and local only. That is, there is no organization in the world but the local congregation that can correctly be called the Church of Christ" (p. 26 of the brochure). Hoeksema now presents the various conclusions that follow from what he correctly calls this fundamental conception.

- (a) The denomination, or the church as a whole, may not be called a church.
- (b) The denomination is not a union of churches into a larger church but a mere confederation.
- (c) It follows from all this that there is an essential distinction between the authority of the Consistory on the one hand, and that of Classis and Synod on the other.
- (d) Since the church as an institute is purely local, it is only in the local church that men can and do exercise their authority as office-bearers.
- (e) It follows from the views thus presented, that there can be no real subjection of Consistory to Classis and Synod, for the Church of Jesus Christ may not bow to any body or gathering not clothed with real ecclesiastical authority.
- (f) The confederation that is established is purely voluntary, and can be severed at will.
- (g) The right of the Consistory to withdraw carries with it the right to keep the local church property.
- (h) The judgment of the local Consistory is in the last analysis binding law in the Church.
- (i) The refusal on the part of a Consistory to obey classical and synodical decisions is not rebellion or revolution. It is a right guaranteed by the contract.
- (j) A consistory may reject classical and synodical decisions according to ecclesiastical law.

In chapter 8, G. Hoeksema directs the attention of his readers to the last of the three propositions, from which the views which he criticises, proceed. The proposition reads: "Ecclesiastical authority, in the first instance and in the last analysis, resides with the congregation, not with the office-bearer."

Hoeksema presents the conclusions following from this conception:

- (a) Ecclesiastical power is originally in the hands of the people.

- (b) The Consistory receives it from the people.
- (c) The latter can withdraw it when they see fit.
- (d) The congregation deposes the Consistory.

The conclusions enumerated above constitute a distorted skeleton of a system of church government that is truly Reformed. The signification G. Hoeksema uses to designate this system is "The Doleantie Theorie." It is well. A distorted skeleton, I said. It is the truth. For the above scheme is a mixture of truth and untruth, and degenerates in places into a caricature.

The peculiarities of the system G. Hoeksema denounces are exaggerated, twisted from their natural shape so as to produce a ludicrous effect. We call attention to the following: The statement to the effect that according to the so-called doleantie system there can be no real subjection of Consistory to Classis and Synod is untrue. Likewise the assertion that the judgment of the local Consistory is in the last analysis binding law in the church. That the confederation established is purely voluntary and can be severed at will is untrue in the sense in which G. Hoeksema explains it.

True enough, the above scheme is constituted of statements several of which are expressive of conceptions upon which the so-called doleantie system of church government is based. Hoeksema tries hard to discredit these conceptions. His delineations of them are meant to arouse distrust for the dreaded doleantie system. How Reformed thinkers could ever arrive at such views is a conundrum to him. Says he: "The question inevitably arises, and is worthy of a moment's consideration, how Reformed thinkers could ever arrive at such views? From a careful study of this strange phenomenon, we have formed the opinion that the first wrong step taken in this direction was a wholly unwarranted explanation of Article 31 of our Church Order (brochure p. 33)." Hoeksema now proceeds to make sport of this explanation. At some other juncture, when engaged in a positive development of the principles of Reformed Church government, we shall find occasion to attend closely to G. Hoeksema's reasoning respecting Article 31 and to his entire unwholesome attack upon Reformed Church Polity.

We now present the outstanding features of G. Hoeksema's thought-structure.

- (a) The Christian Reformed denomination is a visible organization.
- (b) Classis and Synod are of necessity permanent combinations of consistories. The believers of a larger territory can be called a church because the local Consistories are joined together into a permanent body. They are permanently joined together by classical and synodical ties. They are incorporated into a larger whole, Classis and Synod. And these are for their sphere and territory, permanent governing bodies (p. 47).
- (c) For all local matters the individual Consistories

remain separate distinct bodies, having nothing to say over each other, and under Christ, sovereign in their own sphere.

- (d) The nature and character of the authority of a Classis over a Consistory is the authority of an ecclesiastical governing body over one of its members. And since all ecclesiastical governing authority involves the right of censure, a Classis (as also a Synod) has the right to censure a Consistory that refuses to abide by the decisions of the church body into which it has been incorporated.

- (e) Several fundamental principles are involved (we are quoting Hoeksema) in the preceding statements.

(1) The authority of Classis is ecclesiastical authority. Van Lonkhuyzen and others would lower the authority of Classis and Synod to that of bodies through which a federation exercises a limited authority over those co-operating with it. And the chief thing to be said of such a federation authority is that it does not involve the right of ecclesiastical censure. A very logical position, it must be admitted, if the premise is correct that the major assemblies are merely bodies through which a federation seeks to maintain itself and to perform its work. But that is the point to be proved. (We shall prove it. G. M. O.).

(2) The individual Consistory is elected to serve, not merely as a local Consistory, guiding and controlling local affairs, but also as a member of the larger Consistory, we call the Classis. That is part of the duties of its office. Just as soon as it refuses to act as such, it makes itself liable to suspension and deposition. It can no more refuse to act as a member of the ecclesiastical body, that is refuse to submit to its decisions, and remain in office, than can the individual elder leave the Consistory and take his office along with him.

- (3) The Consistory must obey Classis always.
- (4) A Consistory, aggrieved by a classical decision has the right of protest. In any given case, however, the Classis, after careful consideration and reconsideration must claim that its doctrines are conform to the Word of God, and therefore it must ask acceptance and submission of all its members. And refusal to submit would be from the viewpoint of the Church rebellion (p. 77).
- (5) All the (Consistory) members individually must always vote to subject themselves to the judgment of Classis. And that means, of course, that the body can never by a majority of votes legally refuse obedience (p. 63).
- (6) Let no one suppose that our view does violence to the freedom of conscience (p. 77).
- (7) A Consistory may never legally withdraw in that it deems the breach between the Christian Re-

formed Church and the truth too wide to remain. Withdrawing, it is penalized, that is, deposed and relieved of its properties (p. 35).

- (8) Classis may depose a Consistory *even without the consent of the local congregation*. (Outrageous!) See page 67.
- (9) Classis and Synod do not become a sort of foreign human "bestuursmacht" superimposed upon the Church of Jesus Christ, for the organization is the sum total of churches constituting the denomination (p. 66).
- (10) The right of withdrawal for conscience's sake is not a right guaranteed by the contract (p. 36).

RIGHTS OF THE CONGREGATION

- (1) Ecclesiastical power resides in the first and last instance with the office-bearers and not with the brotherhood (p. 84).
- (2) The congregation does not depose a Consistory.
- (3) In the event a Consistory must be deposed, all authority to depose is in the hands of Classis and Synod. The congregation has nothing to say as to what shall be done to its Consistory. It (the congregation) is bound hand and foot. Its power is merely the duty to obey. And even then you will look in vain for any such power given to the congregation in our official Church Order (p. 86). Thus far G. Hoeksema.

Thus we have traced the outstanding features of the system of church government which G. Hoeksema would see adopted and inaugurated. As was before said, in that circle where Hoeksema's views prevail, the term *religious liberty* becomes a mockery and a byword; believers having the unction of the Spirit of Christ and therefore knowing all things are treated as spiritual minors, reduced to mere puppets, bound hand and foot and lashed into silence.

Vicious and cruel as the grave is the machinery of church government which Hoeksema would see installed. Set it in motion, and you revive in essence the Roman Inquisition with all its attending horrors. It is this machine which, installed and set in motion by Classis Grand Rapids West, mauled and ground out of the Christian Reformed Church the Consistories of Kalamazoo I and Hope Riverbend. See my preceding articles in which these matters were dwelt upon at length and fully explained.

And yet, it is this machine which the faculty of the seminary of the Christian Reformed Church helped to install in the aforesaid Classis. Upon the installation of this machine the Synod of 1926 placed its stamp of approval. It was a description of this machine which Prof. Volbeda submitted to the Synod of 1926 for approval. Attend to the following selections taken from his report.

"De Godsregeering hier op aarde zooals die weer op zijn beurt gegrond is in de soevereiniteit des Allerhoogsten. God en ook Christus als God kunnen wel hun macht middellijk uitoefenen door menschen, maar kunnen

niet hun macht deponeren in of overdragen op menschen, die haar dan bezitten zonder haar als organen uit te oefenen. De weg der kerkrechtelijke gemeente-sovereiniteit is gevaarlijk, en verzet tegen den geest des tijds is gebiedend noodzakelijk. De openbaring der Schrift, volgens welke Christus zijn macht van den Vader ontving, die op de apostelen leide, *welke apostelen op hun beurt de ambtsdragers in de plaatselijke kerken weer met macht bekleedden*. Degenen die onze vraag ontkennend beantwoorden meenen dat de eenig juiste methode in de behandeling van een kerkeraad die in verzet komt in laatster instantie deze is, dat de gemeente zich eenvoudig onttrekt, en dat conform hieraan ook de Classis de gemeenschap met zulk een onwaardigen kerkeraad eenvoudig moet afbreken. Deze procedure schijnt eenvoudig, *maar komt op uit beginselen die niet aannemelijk zijn* De zuivere beschouwing (?) dit punt is *dat men door het ambt met het ambt bekleed moet worden* (wat men gewoonlijk bevestiging heet), en evenzoo ook, waar bleek dat men het ambt onwaardig werd, door het ambt uit het ambt ontzet moet worden Het zeggen, dat de gemeente als zoodanig handelend moet optreden, wanneer een kerkeraad als geheel tuchtwaardig wordt, gaat uit van de onderstelling, dat het ambt der geloovigen institutionair van aard is en dat het institutionair optreedt zoodra onder abnormale omstandigheden een kerkeraad nalatig is in de uitoefening van zijn ambt. Deze beschouwing wortelt principieel in de gedachte dat de kerkrechtelijke macht van Christus in de gemeente op de ambtsdragers wordt overgedragen. Hiertegen echter verrijzen bezwaren van ernstigen aard Als de meerderheid van een kerkeraad tuchtwaardig wordt, blijft er geen kerkeraad over om een naburigen kerkeraad uit te noodigen, en met dien naburigen kerkeraad tucht te oefenen over degenen die zich dat waardig maakten. Kan men dan van zulk een kerkeraad dan geen actie verwachten, ook de gemeente kan niet in kerkrechtelijken zin handelend optreden, *omdat het haar aan kerkrechtelijke macht ontbreekt*. Ook kan een naburige kerk, eigener beweging, niet ingrijpen in de interne aangelegenheden eener andere plaatselijke kerk. Dit toch is uitdrukkelijk verboden in K. O., Art. 84. Uiteraard kan alleen de Classis, waaronder zulk een ontrouwe kerkeraad ressorteert, als de naast breedste kerkelijke vergadering de noodige tucht oefenen. Zoo niet alle kerkeraadsleden op den kwaden weg meegaan, kunnen de overgeblevenen de zaak ahangig maken bij de Classis, of zoo wel al de kerkeraadsleden meegaan kunnen de leden der gemeente krachtens het ambt der geloovigen dit doen. In geval ook de leden zulks niet doen, *dan is de Classis zelve geroepen handelend optetreden*." So far Volbeda.

Attend closely to the last clause. Also according to Volbeda, Classis must depose a Consistory even without the consent of the local congregation. It appears from the above selections, that Volbeda's system of church government differs not from that of G. Hoeksema.

G. Hoeksema has the audacity to maintain that his

principles of church government are so many extractions from such documents as the Confession, the Formula of Subscription. He avers that the Kerkenordening yields exactly these views and none other. Says he: It is time that we here in America do a little thinking of our own, and try to dig our way through the confusing mass of opinions and quotations and so-called principles until we again have firm ground under our feet. To this task we have set ourselves in this brochure. We do not propose merely to give a practical answer to the practical question, whether Classis or Synod can depose a Consistory. Still less do we intend to prove our point merely by quotations from authorities and nothing more. Let us face the plain fact that our authorities are repudiating their own theories. And the brighter side of this rather discouraging and confusing phenomenon is this that we will now get back to our *official documents*, to our Confession, our Church Order, and last but not least, our Formula of Subscription (brochure p. 14).

Let me say in passing that if it were true that Hoeksema's principles of church government can be extracted from the aforesaid documents, I would, with all my heart, repudiate these documents.

In our next article we enter upon a positive development of the principles of Reformed Church government. We shall begin rearing a thought-structure which is Reformed, simultaneously appraising the one reared by G. Hoeksema and Volbeda in so far as this has not been done. It will become clear that G. Hoeksema's explanations of the articles of our Confession and of the Church Order do not measure up to the standard's truth.

G. M. O.

DE LEER VAN "DE VERGEVING VAN ZONDEN" OORZAAK VAN DE ONTAARDING VAN HET MENSCHENRAS

Dr. Alfred Scott Warthin, professor in de leer der ziekten aan de Universiteit van Michigan te Ann Arbor, heeft onlangs in een samenkomst van studenten aldaar een lezing gehouden over een soort van "biological sin" (letterlijk vertaald: zonde in verband met de wetenschap van het leven), welke zonde zou verwekt zijn door het leerstuk van de vergeving der zonden, volgens den professor, en welke leer groote schade had gedaan aan het menschelek ras of aan de menschheid, waardoor bijvoorbeeld niet dan inferieure (laag staande) kinderen werden geboren.

En in verband met dit FEIT, altijd volgens den heer professor, zou Dr. Warthin gaarne zien, dat er strenger huwelijks- en echtscheidingswetten werden gemaakt.

Volgens dezen geleerden heer is alles wat niet leidt tot het behoud en de verhooging van het menschenras een biologische zonde. En het zijn slechts de kinderen per slot van rekening, die gelden volgens hem.

Het zou eveneens kwaad zijn en niet goed, om allerlei middelen en wegen uit te denken tot verlenging van het

menschelek leven, indien niet eerst en vooral gezorgd werd voor de voortbrenging van een beter menschenras, verklaarde hij.

En het tegenwoordige voornaamste en hoogststaande type van het menschenras bracht *zijn eigen type* niet voort. Integendeel, het bracht *minderwaardigen* voort; en de lagere klassen der menschheid en de zwakzinnigen kregen al meer levensverlenging en bestendigheid op den duur.

Daarom moest aan het huwen van de menschen al grooter moeilijkheid worden in den weg gelegd; en wanneer een huwelijk werd gesloten moest door de wet worden bepaald, dat de "echt" minstens 25 jaren in stand moest blijven, of ten minste voor een tijdperk, voldoende om de kinderen die verkregen waren, tot volwassenheid en rijpheid te brengen en op te voeden.

Onderscheidene gedachten kwamen bij ons op, toen wij deze anti-christelikheden en goddeloosheden, vermengd met waarheden en feiten, lazen in het nieuwsblad.

Steeds is beweerd b.v., door de wetenschap zonder God, dat onderwijs, altoos maar meer, en uitgebreider, en hooger onderwijs, maar dan "neutraal," de menschheid vrij, tevreden, beter en gelukkiger zou maken.

Nu, het geluk der menschheid, ook van onze natie, laat, naar het zeggen der "autoriteiten," en volgens den inhoud der nieuwsbladen, die immers een getrouwe reflectie zijn of moeten zijn van het volksleven en het menscheleksbestaan dag aan dag, veel te wenschen over.

En wat de deugd en kloekheid en kracht van het huidige menschenras aangaat, Dr. Warthin verklaart openlijk, dat het hoogststaande type van den modernen tijd onder de menschen, vrucht van de toepassing der eerder gemelde waantheoriën, niets goeds oplevert voor de lijfelijke en geestelijke versterking, het zuiverder en gezond worden, van het menschenras.

Gelijk reeds lang geleden ook in Nederland wel werd opgemerkt, onder de families der dusgenaamde beschaafde, ontwikkelde, en voorname standen, worden heel wat zwakzinnigen, idioten, krankzinnigen, gedegenereerden, en andere ziekten en zwakken naar verstand en lichaam gevonden.

Dat door het verkeerde voorbeeld der "hoogeren," en het slecht voorgaan der rijkeren de arme en lagere klassen der maatschappij niet steeds 100 percent bloedrijke, veerkrachtige en kerngezonde kinderen voortbrachten, is, in aanmerking genomen voorts de levensomstandigheden onder deze groote kringen der meest talrijken en vruchtbaren, geen wonder te noemen.

Toch is het een feit, dat de strevers, de leiders, de durvers, de helden, de baanbrekers, de werkers, op allerlei levens- en arbeidersgebied, voornamelijk uit de niet verfijnde en valschelek als hoogstaande aangemerkte kringen zijn voortgekomen.

In alle landen en tijden was en is dat zoo geweest, en valt dat nog te zien.

Om een beter en gezonder ras van menschen te ver-

krijgen zullen de dwaasheden door den Ann Arbor professor aanbevolen, niet helpen.

Ook is hij zelfs daarmee niet vorderend op de moderne heirbaan; waar men toch op allerlei wijze thans het huwelijk wil verlagen tot stamboekvee keuring, en den echt wil losbijten, door vrije liefde, proefhuwelijken, en gemakkelijke echtscheidingen, enz., te bevorderen; nieuwe vormen voor wereldoude hoererij en ontucht.

Daartegenover wordt dan weder door anderen het vroegtijdig huwen aanbevolen en de verplichte keuring der paren; om, hetzij een verbeterd pasifistisch menschenras, of ook een talrijke en niet-venerisch aangestoken soldaten voorraad te verkrijgen.

Zoo strompelt men in de wetenschap zonder God over elkaar heen, en struikelt men in dwaze eigenwijsheid over zijn eigen beenen.

Wat wijsheid zou de mensch ook hebben die Gods Woord verlaat, den God zijns levens den rug toekeert, en die het openlijk uitspreekt dat hij aan de wegen des Heeren geen lust heeft, Gods geboden onzin achtende en niet passend voor onzen tijd.

En ge moet maar eens letten op de gesprekken in winkels en werkplaatsen, op kantoren en samenkomsten, op de taal daar gebruikt, op de artikelen der dagbladen en tijdschriften en hun doodelijke strekking; op den inhoud van de advertentiën in de "krant" en die van de dusgenaamde religieuze toespraken op den inhoud van schoolboek en ontspanningsverhaal door uwe kinderen gebruikt of gelezen; om te weten te komen, hoezeer het onderwijs zonder God en een beoefenen en zoeken der wetenschap die tegen de vreeze des Heeren ingaat, aan de universiteiten, verderfelijke vruchten draagt voor het leven van alle klassen en kringen des volks; kerkelijke groepen daarbij helaas niet uitgesloten.

Of *wij* alleen dan degenen zijn die deze gevaren zien? Dat zeggen wij niet!

Maar wel weten wij, dat veler oogen verblind zijn en veler ooren toegesloten, zoo dat niets meer wordt gezien of gehoord van al het dreigende voor de gezondheid en veiligheid in het leven van jong en oud, maar vooral van de jeugd, in den tegenwoordigen tijd.

En het is, alsof velen niet *willen* zien en niet *willen* opgeschrikt worden om te hooren, dat de dood overal grijpt; en Satan overal, niet het minst onder de christenen, meesmuilt over de rampzalige verwaandheid en stupiditeit van de huidige, zichzelf zoo wijs en knap achtende menschheid, die haar eigen graf graaft!

Treurig is het zeker!

Maar als godsdienstwaanzin en christendom vruchten zijn van een verwarde zenuwknop; en het geloof aan zondeval, en aan verlossing door het bloed des kruises, ziekelijke fantasie is en menschonwaardige sprookjes (naar de kwistig aangeprezen en gaarne door de jonkheid aangehangen goddelooze leer van Nietzsche), wat zal dan het richtsnoer zijn van 's menschen daden, het doelwit van zijn bestaan, het streven van zijn jeugdkracht, zijn opgroeien, zijn arbeid, zijn studeeren, zijn

huwelijk, zijn vermenigvuldiging, zijn stoffelijke en geestelijke ontwikkeling als mensch, de uitvoering van zijn burger- en menschheidstaak?

Wat professor Warthin nu op het oog heeft gehad met zijn "aardigheid" om de ontaarding van het menschenras in verband te brengen met het (christelijk) leerstuk der vergeving van zonden, is ons niet duidelijk; ofschoon wij wel daarnaar kunnen gissen, zonder teveel gevaar te loopen daarbij ook in gelijke verhouding te missen.

Onzes inziens zou het onder de menschenkinderen heel wat beter, vrediger (zonder Bolsjewieken en Volkenbonders), gelukkiger, liefderijker, ook gezonder en krachtiger uitzien, als gevraagd werd naar, en meer gekend werd de vergiffenis van schuld en zonde in het zoenbloed van den gekruisten Christus Gods; en Hem toe te behooren naar lijf en ziel, en naar Gods geboden, die heilig, wijs en goed zijn, meer de begeerte was van hen die het volk hebben te onderwijzen en voor te gaan.

Dan zou men minder begeeren zich uit te leven in verderfelijke erotiek en in walgelijke sexualiteit.

Dan zouden verkeerde huwelijken, ongelukkige kinderen, slechte ouders, de duizenden echtscheidingen die ons volk vernielen, de tienduizenden misdaden die onze natie ten spot maken voor heel de wereld en tot een gruwel voor Gods oog; de vele schanddaden op sexueel gebied (te vroeg gekend een terrein door groen en onrijp en half rijp, door de scharen van "sheiks" en "flappers"); de ontaarding van vroeger fijne families en de verrotting van beide geslachten niet zoo veelvuldig voorkomen; de opstand en de haat van millioenen; het gieren naar andermans goed en bloed; het jagen naar den wellust en het wentelen in de dierlijkheid, niet het minst door en op voorgang van de "Uppers" die naar Frankrijk gaan en des zomers naar het Westen of het Zuiden; het ondergaan in lichamelijke en geestelijke ellende, de ontwrichting der vele maatschappij binten, de ondermijning van het Staatsleven door allerlei dynamietaanslagen van den kathedra af; de ontkerstening van geheele werelddeelen opgaande slechts in booze concurrentie en grove hebzucht en roof; niet zoo sterk gezien worden! —

God beware ons en onze kinderen bij de Vreeze Zijns Naams, en houde ons allen aan den Band des Woords, en doe ons steeds meer het voorbeeld volgen van Hem, die op Golgotha door kerk en wereld werd gekruisigd, maar die de Weg, de Waarheid en het Leven is.

Moge bij hen, die zich noemen naar den Man van Smarten in den Verheerlijkten Christus, meer een zoeken gezien worden en een arbeiden om de verwerkelijking en openbaring in het bewuste leven van de genade in het onbewuste aan hen geschied, en in een dagelijksche bekeering, in heiligmaking en reinigmaking des levens, de goddelijke weldaad der wedergeboorte, die alleen nieuwe, hoogstaande, krachtige, heerlijke menschen maakt, dankbaar worden gemanifesteerd.

G. V. B.

V R A G E N

Geachte Redactie:

Uw antwoord aan broeder B. W. in de Standard Bearer van Maart 15, l.l. komt ons niet duidelijk genoeg voor, om daar zoo maar van af te zien. Wij zijn het over uwe verklaring niet eens en zouden gaarne zien, indien mogelijk, dat u het ons nog wat duidelijker wou maken.

Volgens mijne en anderer gedachten is de bedoeling van Petrus, dat die gekochten moeten worden aange-merkt als de gemeente des Heeren aan welke Petrus schrijft. Want immers Petrus schrijft: "dat er ook onder U valsche profeten zijn zullen, ook den Heere, die hen gekocht heeft verloochenende." Nu is onze opvatting deze, dat het woordje *hen* verwijst naar het woordje *U*, dus de gemeente des Heeren, en niet die valsche profeten.

Want wij kunnen maar moeilijk gelooven dat gekochten, dus degenen voor wie betaald is, den Heere gaan verloochen en een haastig verderf over zichzelf brengen. Wij begrijpen dat niet goed. Wij denken er zoo over: gekocht blijft gekocht.

M. M.

Antwoord:

Gaarne dien ik de broederen nog eens, en zal trachten de dingen zoo duidelijk mogelijk te zeggen.

Allereerst dan, dat u toch moet zien, broeder M., dat uw verklaring wel de knoop doorhakt en uit een moeilijkheid tracht te redden, doch dat ze een verandering van den tekst inhoudt. U wil, als ik het goed begrepen heb, den tekst lezen als volgt: dat er ook onder U valsche profeten zijn zullen, ook den Heere, die U, gemeente, gekocht heeft, verloochenende. En natuurlijk, dan is de zaak zeer eenvoudig. Dan bevat de tekst geen moeilijkheid meer. Maar dan is de moeilijkheid eenvoudig weggenomen, doordat ge de woorden van den tekst even hebt veranderd. Want het woordje *hen* kan niet terug slaan op het woordje *U*, zooals u wil. *U* is een voornaamwoord van den tweeden persoon, *hen* een voornaamwoord van den derden persoon. Door het woordje *U* spreekt de apostel de gemeente aan, door het woordje *hen* spreekt hij *over* personen tot de gemeente. Als ik *tot* u spreek, broeder M., dan zeg ik *U*, maar nooit zal ik u aanspreken in den derden persoon en *tot* u zeggen: *hem*. Dit laatste zeg ik alleen als ik tot u spreek over een derde. Zoo is het ook hier. De apostel spreekt *tot* de gemeente en dan zegt hij *U*. Hij spreekt echter tot de gemeente over anderen. Die anderen zijn de valsche profeten. En die anderen duidt hij aan door het woordje *hen*.

Hoezeer ik het dan ook kan waardeeren, dat gij niet kunt gelooven, dat er van de gekochten verloren gaan en een haastig verderf over zichzelf brengen, toch is uw verklaring een staaltje van *inlegkunde*. En daaraan mogen we nooit doen. We mogen nooit de Schrift veranderen, omdat we op het oogenblik geen raad weten met een zekeren tekst. Uw opvatting zult ge dus zeer beslist moeten laten varen, en niet alleen uwe opvatting, maar ook de wijze van Schriftverklaring, die u tot die opvatting brengt.

Wat nu mijn verklaring betreft, er is daarin niets, dat vreemd is aan de Schrift. Ook is het niet zoo moeilijk te verstaan, als ge de organische gedachte slechts vasthoudt. Als God zijn Verbond opricht in de lijn der opeenvolgende geslachten, dan is niet alles Israel, wat Israel heet. Er komt dood hout in den boom. Er komen takken aan den wijnstok, die geen vrucht dragen. Beschouwt ge nu dezulken, die door die doode of onvruchtbare takken worden voorgesteld, in verband met het organisme van Gods volk in de wereld, dan noemt de Schrift ze Israel, Gods volk, volk des Verbonds, Mijn volk, verlost, gekochten. Maar beschouwt ge ze op zichzelf, dan zijn ze natuurlijk nooit persoonlijk gekocht en gereinigd door het bloed des Lams. Zoo zult ge vele plaatsen in de Schrift moeten verklaren. Zoo b.v. in Ps. 81:12, 13: Maar Mijn volk heeft Mijne stem niet gehoord, en Israel heeft Mijner niet gewild. Dies heb Ik het overgegeven in het goeddunken huns harten, dat zij wandelden in hunne raadslagen. Zoo spreekt de Heiland van ranken, die in Hem geen vrucht dragen en die door den landman worden weggenomen. En zoo spreekt Openbaring 22:19 van menschen, wier deel God zal afdoen uit het boek des levens, en uit de heilige stad en uit hetgeen in dat boek geschreven is. Welnu, in denzelfden zin, spreekt Petrus van gekochten, die met de gemeente wel den naam van gekochten dragen, omdat ze tot Gods gemeente op aarde behooren en die toch nooit persoonlijk gekocht waren door het bloed des Lams.

Doon, Ia., 24 Maart 1928.

Waarde Broeder:

Er is een vraag gedaan op onze Mannenvereniging over Jac. 5:15, waaruit discussie is ontstaan. Zou U ons ook van antwoord willen dienen in de volgende Standard Bearer over het volgende?

Wanneer een geloovige bidt om een zekere zaak en God verhoort hem niet in die zaak, is het dan mogelijk dat dit gebed uit het geloof is of bestaat er ook mogelijkheid, dat deze bede niet uit het geloof is?

Uw om inlichting vragende broeder,

C. Aardema, Scriba.

Blij eens te hooren uit Doon en dat daar ook discussie en leven is.

In het algemeen kan ik uwe vraag wel beantwoorden. Door een gebed des geloofs versta ik niet maar een gebed, waarvan wij zeker zijn, dat de Heere het wel zal verhooren, zooals wij het van Hem bidden, maar een gebed, dat uit het geloof voortkomt, dat daarom ook naar Zijn wil is en Zijn eer bedoelt. Ook de inhoud onzer gebeden is natuurlijk gebonden aan Gods Woord. Wij kunnen maar niet om alles bidden, wat in ons opkomt en meenen dan, dat indien wij nu maar vast gelooven, dat de Heere het ons wel schenken zal, wij het ook zullen ontvangen. Er zijn zeker vele gebeden, die moeten besluiten met een: Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede. Als we het dus eens kunnen zijn over de beteekenis van de woorden: *Gebed des geloofs*, dan antwoord ik: een gebed des geloofs wordt altijd verhoord.

Als ik echter het Schriftgedeelte nazie, waaruit zich de discussie in uw Mannenvereniging ontspon, dan vrees ik, dat de vraag door u gedaan berust op een verklaring van den tekst, die naar mijn vaste overtuiging niet opgaat. Het is namelijk mijn overtuiging, dat Jacobus het in dien tekst niet heeft over lichamelijke, maar over geestelijke krankheid. De verklaring, dat als wij lichamelijk krank zijn we de ouderlingen der gemeente maar moeten roepen om over ons te bidden, en dat hun gebed des geloofs zal worden verhoord in onze lichamelijke genezing, is niet de juiste, vindt ook in de Schrift geen steun en gaat in de praktijk niet op.

Maar in uwe discussie zal ik mij niet mengen. Als ik juist heb gezien en uwe vereniging stelt er belang bij om eens te lezen, hoe ik zou bewijzen, dat Jacobus hier niet aan lichamelijke, maar aan geestelijke krankheid denkt, dan zendt nog maar een vraag in.

Gaarne u dienende;

H. H.

Ja, God! wij hebben vaak misdaan,
 Maar zie Gij in genâ ons aan,
 En schenk ons 't eeuwig leven!
 Een heil'ge smart, een diep berouw,
 Een waar geloof, een vaste trouw,
 Wil, Vader, die ons geven.
 Dan zet Ge op 't Hoogst Geschenk de kroon,
 Dat van uw eengeboren Zoon!

STRENGTH, FORTRESS, REFUGE

Dear Refuge of my weary soul,
 On thee, when sorrows rise,
 On thee, when waves of trouble roll,
 My fainting hope relies.

To thee I tell each rising grief,
 For thou alone canst heal;
 Thy word can bring a sweet relief
 For every pain I feel.

But oh, when gloomy doubts prevail,
 I fear to call thee mine;
 The springs of comfort seem to fail,
 And all my hopes decline.

Yet, gracious God, where shall I flee?
 Thou art my only trust;
 And still my soul would cleave to thee,
 Though prostrate in the dust.

Thy mercy-seat is open still,
 Here let my soul retreat,
 With humble hope attend thy will,
 And wait beneath thy feet

—Anne Steele

CONSERVATISM OR PROGRESSIVENESS

(Continued from last issue)

On the other hand, it is equally true that we can and we must preserve that which exists as it exists, although not for its own sake, but for truth's sake. It is neither genuine progressiveness to throw overboard all existing institutions, conditions, principles and what not, merely for the shallow desire of having something new. Progress does not exist in a direct diversion from, or a complete subversion of the existing things. That, to be sure, has been the contention of some progressive individuals, but such a notion is entirely untrue. Truth is eternal, and inasmuch as such is the case, there is truth and there always has been truth long before some conceited progressive individual stated the opposite. By merely asserting the desire to have something new, and by an equally earnest desire to do away with the existing truth does not bring about a new state of affair or a new conception of the truth. The new is based upon the old. Without the old the new is never possible. For:

"In het heden ligt het verleden,
 In het nu wat worden zal."

Since this is true, not one is really progressive who throws overboard the past as worthless. The glorious past with its still more glorious revelation of the truth must be retained and preserved as it is, provided that all that which is preserved is in harmony with the truth itself. Occasionally, we find that an existing doctrine or principle, which has been held as being the absolute truth, is not at all in harmony with the development of the truth itself. Hence, that which has been preserved must be cast aside. But as long as we are unable to give something better than which already exists, we are *not* at liberty to do away with the existing state of affairs.

It is evident that we as reformed people are in danger of over-doing a good thing. It cannot be denied that there is a desire to be progressive. And in attempting to attain real progressiveness, we often abuse our liberty and are shaking off the existing ordinances of God. The consequence of which is, that we are trodding upon the most fundamental principles, and that merely, because they seem to be out of harmony with existing thought of so-called progressive humanity.

There seems to be a spirit of unrest and dissatisfaction among reformed believers in regard to the condition within the church. We find, presently, a faction which considers the church to be entirely out of harmony with the progress of "Society." The church and its teaching are out of date. The claim is, we are living in a progressive age. What the church professes in her confessions is perfectly good; but, then, it must not be applied to our times. If you are to interpret the confession, you must be clever enough to do it in such a manner that the members of the "institution" will not lose their "prestige" and their "social standing" by living up

to the confession. The Church must be appealing; such is the slogan. But how can the church be appealing if she desires—and rightly so—to hold tenaciously to the truth of the word of God and by clinging to the confessions? Apply the truth of the word of God and that of the confession to life, and the membership of the institution will decrease rapidly. All social institutions, of whatever nature they may be, have nothing to do with the antithesis. The social life of the present day is nothing else but living the sophisticated contaminations of the heart. If, then, the church must satisfy the desires of this progressive humanity, the inevitable consequences will be that the church of Jesus Christ must socialize and corrupt the truth of the word of God and the confessions. To cater to the impulses and the appetences of the masses has always had a deteriorating result. The three points of the Synod of the Christian Reformed Church of 1924 were the inevitable consequences of catering to the progressive element within the church. This element, of course, is well satisfied as to the application of the three points in actual life. There is a certain freedom granted in the ethical conduct of the believer, which he had not possessed hitherto. It is therefore altogether reasonable, that when the church has taken the view which she did, as expressed in the three points, that the people will take all the more privileges. The desire for more ethical liberty is more fervant and general than before. The slogan, "socializing the Church" is finding more adherents. The members of the church are no longer satisfied with the former manner of conducting church worship. All kinds of entertaining features are finding a place in the services. Pray, why the introduction of community singing before the services. Possibly the church is doing this to have a larger attendance or merely for competition's sake. There must be something appealing about the service, for other churches are getting large audiences by adding this entertaining feature. This can possibly be the only motive for catering to this kind of progressiveness. Besides, sensational topics are intruding upon the word of God. The preaching of the Word is slowly being exchanged for social and political discussions. All this is permitted to go on without the slightest word of protest. It cannot be long from now and you will see the Psalter disappear from the pews in church, and you may be able to find it on the shelf of some library as an historic relic. Do not think that we are pessimistic prophets, but these are realities with which you have to contend. But there is more. The question may indeed be asked; why does the Church seem to cater to the movies? Is it in order to bring home some religious historical truth? Do reformed people actually permit to cause their own spiritual life to ebb away, by merely desiring to be called progressive? Why should the church play the part of a follower by listening to the dictates of the liberal element who are attempting to socialize the church, in order to have the world speak well of her?

The question may be asked: Is it really fair for some of the leaders of the church to thunder their anathemas upon the young people? Is it just to hurl all kinds of accusations against them? You may say it a hundred times over again, that the young people are going to the dogs (an expression so frequently used now days), your saying will not change matters any. But are the young people alone at fault? To be sure, the sinful inclination of the heart will always find an excuse for such actions of the young people. We offer no excuse why they should at times act so indifferent toward religion. But is the church, as an institution, also not to be blamed for the general spiritual degeneration? If the church attempts to solve all kinds of problems, such as pertain to the ethical conduct of the members of the institution, and she is unable to take a positive stand, then it is not to be marveled at that the younger generation takes the advantage of this dubious and obscure state of affairs. And while the church is pondering upon such questions as: Whether it is permissible to attend a theater, a dance party, or participate in a card game, the young people do not hesitate to take the advantage—not that it is such a praiseworthy thing for them to do, it is inevitable—and they are wasting their life in dissipation. Fact is, these young people are considered progressive. But this progressiveness is nothing else than jazz in religion. The church should at any time be ready to give an answer to the questions of worldliness. God's word is very explicit about the matter. There is nothing obscure about the truth of it. We are certain that the words of Roman's 12:2 do not call for a professor in New Testament exegesis to expound them; neither is it necessary to appoint a committee to study the matter for two years. "And be not conformed to this world: but be ye transformed by the renewing of your mind, that ye may prove what is that good, and acceptable, and perfect, will of God."

Apply the truth of Scriptures and that of the confession to actual life and the problems are settled. "Thy word is a lamp unto my feet;" if this truth is professed then the difficulties are somewhat decreased in weight. The church of Jesus Christ needs no questions concerning the conduct of ethical life. The church *knows*, and needs not be in doubt about the truth. The moment the church begins to question the right or wrong of the ethical life of her members, she certainly ought to realize that it is time to come to the consciousness that she is degenerating rapidly. To say: We are living in different times and in a progressive age is not even a reason to state the questions about the ethical conduct of the people of the church. Let times change (whatever that term may imply): principles and truths do not change, they are constant and eternal. What was wrong years ago, is that today also. Therefore all this nonsense about progressiveness is merely a cloak to cover the sinful heart.

A. C. BOERKOOL.